

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Nr. 7(64) lipiec 2001 r.

„Wiadomości KSN” są dostępne na stronie internetowej KSN Online pod adresem: <http://www.sotaarnosc.org.pl/~ksn>

Janusz Sobieszcański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”

Duży krok w dobrym kierunku

Parlament uchwalił ustawę o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższym szkolnictwie zawodowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Ustawa wprowadza ważne zmiany dotyczące oceny jakości kształcenia i systemu kształtowania wynagrodzeń pracowników szkół wyższych.

Dbłość o jakość i poziom kształcenia musi być stałą troską środowiska akademickiego. W sytuacji ponad trzykrotnego zwiększenia liczby studentów, wobec powstawania wielu nowych wyższych uczelni, przy niskich wynagrodzeniach kadry akademickiej, skłaniających do podejmowania zatrudnienia na dodatkowych etatach, przy bliskiej perspektywie konkurencji z uczelniami zagranicznymi, bardzo potrzebne stały się nowe regulacje ustawowe. Mocą ustawy będzie powołana Państwowa Komisja Akredytacyjna. Na nowo zredagowano zapisy określające postępowanie prowadzące do przyznania uprawnienia do prowadzenia studiów na określonym kierunku i poziomie kształcenia. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego zostaje odciążona od zadań akredytacyjnych. Będzie mogła skoncentrować się na funkcjach przedstawicielskich środowiska akademickiego.

Z tymi zapisami dobrze współgrają nowe zasady kształtowania wynagrodzeń pracowników szkół wyższych. Ustawa wprowadza trzyetapowy system poprawy wynagrodzeń.

Przyjęta nowela ustaw znacznie odbiega od projektu wniesionego do Sejmu przez Rząd. System poprawy wynagrodzeń zaproponowany w projekcie ustawy był wysoce niezadowolający. Obejmował tylko nauczycieli akademickich. Docelowy poziom wynagrodzeń określony w uzasadnieniu do projektu ustawy, osiągnąć w 2004 roku, kształtował się wg relacji 2,7 : 1,5 : 1,0 (profesorowie, adiunkci, asystenci) w odniesieniu do średniego wynagrodzenia w gospodarce, był więc znacznie zaniżony w porównaniu z relacjami, które dość powszechnie uznane są jako poprawne. Zapis ustawowy gwarantował wzrost wynagrodzeń tylko dla asystentów. Projekcja zmiany wynagrodzeń pozostałych grup pracowników akademickich była zamieszczona tylko w uzasadnieniu do ustawy. Zatem nie było żadnych gwarancji na jej spełnienie. Na pierwszy etap zwiększenia wynagrodzeń została przeznaczona kwota 130 mln. zł. Wprowadzano rozciągnięty w czasie terminarz wprowadzania podwyżek: I etap od 1 września 2001 roku, II etap od 1 września 2002 roku i III etap od 1 września 2003 roku. Likwidowano ustawowe zapisy o dodatku stażowym (za lata wysługi), przekazując decyzję w tej sprawie do kompetencji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego.

SPIS TREŚCI

Janusz Sobieszcański – Ustawa o Szkolnictwie Wyższym
Ustawa o Szkolnictwie Wyższym w wersji przyjętej przez Sejm i po poprawkach Senatu
Wojciech Pillich – Sukces „Solidarności”
Wystąpienie Przewodniczącego KSN J. Sobieszcańskiego na posiedzeniu Komisji Sejmowej Edukacji Nauki i Młodzieży
Uchwała Rady KSN z dnia 7 lipca 2001 r.
Spór z Rządem
Sytuacja Uczelni Medycznych
Rozmowy w Ministerstwie Gospodarki
Likwidacja Jednostek Badawczo-Rozwojowych

Wymagało to szybkiej i poważnej reakcji. Krajowa Sekcja Nauki krytycznie oceniła projekt i przygotowała własną propozycję wielu zapisów ustawy. Dokumenty te przekazano do Sejmu. (Były opublikowane w czerwcowym numerze „Wiadomości KSN”) Propozycje KSN były następujące:

- Poziom docelowy wynagrodzeń, w 2003 roku, powinien kształtować się co najmniej wg relacji 3:2:1:1 (profesorowie, adiunkci, asystenci, pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi) w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.
- System poprawy wynagrodzeń obejmuje wszystkich pracowników szkół wyższych.
- Ustawowe zapisy gwarantują stosowny wzrost wynagrodzeń dla każdej grupy pracowników i dla każdego etapu.
- Powinna być wprowadzona większa dynamika wzrostu wynagrodzeń, I etap od 1 września 2001 roku, II etap od 1 stycznia 2002 roku i III etap od 1 stycznia 2003 roku.
- Na pierwszy etap zwiększania wynagrodzeń przeznaczona jest prawie cała, przewidziana w ustawie budżetowej na rok 2001, rezerwa na zwiększenie dotacji dla szkolnictwa wyższego, tj. kwotę 170 mln. zł.
- Utrzymuje się dotychczasowe zapisy o dodatku stażowym.

Proponowano także:

- aby kandydatem do Komisji Akredytacyjnej mogła być osoba posiadająca stopień naukowy dr, a nie tylko stopień dr hab., lub tytuł profesora;
- aby słuchaczom studiów doktoranckich i osobom odbywającym staż asystencki odpowiedni okres wliczano do okresu nieskładkowego określanego przy ustalaniu emerytury;
- jawność wysokości zarobków osób pełniących kierownicze funkcje w uczelni;
- wprowadzenie wymiaru urlopu wyrażanego w dniach roboczych i wynoszącego dla nauczycieli akademickich 36 dni roboczych, zgodnie z regulacjami Kodeksu Pracy;
- redakcję zapisów o dodatkowych środkach spoza dotacji MEN przeznaczonych na zwiększenie wynagrodzeń, pozwalającą na uniknięcie niejednoznacznych interpretacji.

Prace nad projektem ustawy prowadzone były w trybie pilnym – szybką ścieżką legislacyjną. Prowadziła je Komisja Edukacji, Nauki i Młodzieży i wyznaczona przez nią Podkomisja. Postanowiono skoncentrować się na najpilniejszych sprawach: systemie oceny jakości kształcenia i systemie poprawy wynagrodzeń. Uznano, że inne kwestie, chodzi tu przede wszystkim o ustawowe umocowanie konferencji rektorów i o ograniczenie podejmowania dodatkowego zatrudnienia, są kontrowersyjne i mają znaczenie ustrojowe, wymagają więc gruntowniejszej i szerszej debaty.

Komisja Sejmowa pozytywnie odniosła się do propozycji KSN, wnosząc je do projektu ustawy. Sejm także przyjął je, poza wyjątkiem terminów wprowadzania drugiego i trzeciego etapu poprawy wynagrodzeń. Został zgłoszony wniosek mniejszości, aby zachować terminy zaproponowane przez Rząd. Wniosek ten uzyskał akceptację. Warto zaznaczyć, że całą ustawę przyjęto przy 380 głosach za i jednym głosem przeciwnym.

Jeden z ważnych postulatów Krajowej Sekcji Nauki, opracowania i wprowadzenia w życie harmonogramu poprawy wynagrodzeń, został więc w odniesieniu do szkolnictwa wyższego, prawie w pełni osiągnięty. Trzeba przyznać, że była to długa droga, trwała wiele lat. Wypełniały ją liczne działania, w tym uparte negocjacje z Rządem, z Ministerstwem Edukacji Narodowej, wreszcie spór z Rządem. Wymieniłem kilka ważnych zdarzeń na tej drodze.

W połowie 1999 roku toczą się rozmowy NSZZ „Solidarność” z Rządem w sprawie poprawienia sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego. W lipcu 1999 roku zostaje podpisany protokół ustaleń w zespole roboczym ds. szkolnictwa wyższego. Strona rządowa akceptuje w nim, że docelowy poziom wynagrodzeń powinien być określony przez relację 3:2:1:1 w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw. KSN zastrzega, że dla pracowników nie będących nauczycielami akademickimi mnożnik powinien wynosić 1,25.

W sierpniu 2000 roku w czasie spotkania Prezydium KSN z Ministrem Edukacji Narodowej KSN proponuje podjęcie prac nad opracowaniem ofensywnego harmonogramu poprawy sytuacji materialnej szkolnictwa wyższego. Strona ministerialna deklaruje pozytywne odniesienie do tej propozycji.

W listopadzie 2000 roku na wniosek KSN i Sekcji Górnictwa Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wchodzi w spór z Rządem. Wśród postulatów związku jest mocno stawiany postulat poprawy wynagrodzeń pracowników nauki i szkolnictwa wyższego. KSN w styczniu 2001 r. zwraca się z apelem do organizacji zakładowych o wsparcie podejmowanych działań. Odzew jest natychmiastowy i szeroki. W wielu uczelniach i placówkach naukowych zostały wywieszane flagi „Solidarności”, a do Parlamentu i Rządu skierowano liczne uchwały i stanowiska. Udaje się doprowadzić do zwiększenia dotacji dla szkolnictwa wyższego w budżecie państwa na rok 2001. W ustawie budżetowej przyjęto, że w 2001 r. wprowadza się dodatkową dotację dla szkolnictwa wyższego w wysokości około 180 mln. zł., z tego około 10 mln. zł. jest bezpośrednio adresowane do wyższych szkół morskich. Wielu posłów popiera wprowadzenie tej dotacji (chodzi tu o kwotę 170 mln. zł.) z myślą o przeznaczeniu jej na zwiększenie wynagrodzeń. Nie zostaje to jednak wyraźnie zapisane w ustawie budżetowej. Stwarza to, prawie natychmiast po uchwaleniu budżetu, pretekst do zgłaszania odmiennych propozycji zagospodarowania tych środków. Mnożą się też ojcowie tego zapisu. Trzeba było podjąć negocjacje z Rządem o przywrócenie pierwotnego przeznaczenia tej kwoty.

Powstaje też problem prawny, w jaki sposób wprowadzić dodatkowe podwyżki. W trakcie rozmów prowadzonych w ramach sporu z Rządem uznano, że najwłaściwszy sposób - to poprzez zapis ustawy - poprzez nowelizację ustawy o szkolnictwie wyższym. Czasu jest mało. Jest już początek 2001 roku. Trzeba śpiesznie opracować projekt ustawy. Potem szybka ścieżka legislacyjna.

Krajowa Sekcja Nauki przedstawia propozycję co do zakresu małej noweli ustawy.

Na początku marca Ministerstwo Edukacji Narodowej przekazuje do zaopiniowania pierwszą wersję projektu ustawy nowelizującej. KSN w swej opinii wskazuje na szereg nieprawidłowych zapisów i przede wszystkim na znaczne ograniczenie docelowego poziomu wynagrodzeń i kontynuowanie obecnych relacji płacowych pomiędzy poszczególnymi grupami pracowników. Zaskakujący jest brak respektowania uzgodnień poczynionych z Rządem w czasie spotkań w ramach sporu z Rządem. Chodzi tu o wysokość kwoty przeznaczonej na pierwszy etap. W kolejnych roboczych wersjach projektu zostają uwzględnione nasze uwagi poprawiające formalną jakość projektu, lecz brak jest uwzględnienia naszych zasadniczych zastrzeżeń. Ostateczna wersja projektu, skierowana w maju do Sejmu, pod wieloma ważnymi względami, jest z punktu widzenia KSN znacznie gorsza niż pierwsza.

Dla Krajowej Sekcji Nauki odniesienie się do koncepcji nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym stanowi poważny problem. Na marcowym posiedzeniu Rady KSN prezentowane są stanowiska różniące się skrajnie. Przeciwnicy nowelizacji wskazują, że uchwalenie małej noweli przekreśla szansę na uchwalenie kompleksowego prawa o szkolnictwie wyższym. Te obawy są uzasadnione. Uchwalenie małej noweli zmniejszy pilność podjęcia prac nad opracowaniem nowej kompleksowej ustawy. Obniży też negocjacyjną pozycję „rewolucyjnych” propozycji. Jednak realna ocena sytuacji wskazuje, że do końca obecnej kadencji jest zbyt mało czasu, aby Sejm podjął prace nad zasadniczą zmianą ustawy, proponowaną w poselskim projekcie ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. Powstaje więc klasyczny dylemat, czy lepiej mieć coś czy przypuszczać nic. Drugie zgłoszone skrajne stanowisko wyrażało pogląd, że należy poprzeć projekt noweli w kształcie proponowanym przez Rząd i nie zgłaszać propozycji istotnych zmian w tym projekcie, gdyż może to doprowadzić do zaniechania prac nad nowelą, lub do odrzucenia noweli. Środowisko na tym straci, gdyż wtedy nie będzie żadnej dodatkowej podwyżki. To stanowisko sprowadzało się więc do akceptacji rozwiązań niewystarczających. **Rada KSN nie przyjęła tych skrajnych ocen. Postanowiono opowiedzieć się za koncepcją małej nowelizacji, wszak pod warunkiem wprowadzenia do przedłożonego projektu istotnych zmian, realizujących propozycje od dawna zgłaszane przez KSN.** Decyzja ta, moim zdaniem, była optymalna. Uważam tak nie tylko dlatego, że korzystne zakończenie tej sprawy potwierdziło słuszność tej decyzji.

Zdawało się, że sytuacja panująca w Kraju jest wyjątkowo niekorzystna do występowania o poprawę wynagrodzeń. Nieustannie prasa, radio i telewizja podawały informacje o złym stanie finansów państwa. Scena polityczna była i jest bardzo skomplikowana, szczególnie po prawej stronie. Blok AWS dzielił się i rozpadał. Były obawy, że politycy, w tym posłowie zajęci własnymi partyjnymi problemami i zbliżającymi się wyborami nie będą chętni do zaangażowania się w poprawianie ładu płacowego w Polsce. Lecz zbliżające się wybory do parlamentu można było też postrzegać jako okoliczność sprzyjającą. Omawiane w Sejmie zarobki kierownictwa sfery bankowej dobitnie unaoczniły mizериę wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym. Proponowany system poprawy wynagrodzeń w szkołach wyższych zwiększał znacznie globalne środki z budżetu państwa dla szkolnictwa wyższego, lecz nie są to kwoty, które w sposób istotny wpłynęłyby na sytuację finansów państwa. Warto przypomnieć, że w poprzednich latach, też podawano obiektywne powody dokumentujące niewłaściwość występowania o zwiększenie wynagrodzeń. Określaliśmy to jednoznacznie - brak woli politycznej. To niektóre okoliczności, które należało brać pod uwagę w końcowej fazie starań o poprawę wynagrodzeń.

Pomyślnie zakończenie tych starań można wiązać z pracą organiczną i z upartymi wieloletnimi działaniami prowadzonymi przez KSN. Samo zaangażowanie KSN jednak by nie wystarczyło. Ogromne znaczenie miało zdecydowane wsparcie ze strony Prezydium Komisji Krajowej i Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, a także ze strony posłów wywodzących się z „Solidarności”. W batalii o dodatkowe środki finansowe w 2001 roku zdecydowanie występował poseł Kazimierz Janiak. O kształcie ustawy decydował Sejm. Zasadniczą rolę w wypracowaniu stanowiska Sejmu miała Komisja Sejmowa Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz powołana przez nią Podkomisja, pracami której kierował poseł Andrzej Smirnow. Atmosfera rzeczowej dyskusji pozwoliła na merytoryczne rozważenie propozycji KSN NSZZ „Solidarność” i na przyjęcie ich. Przedstawiciele Rządu w czasie prowadzonych debat nie argumentowali z pozycji siły, lecz rzetelnie uczestniczyli w dyskusji merytorycznej. Chcę zaznaczyć, że uczestniczące w obradach sejmowych inne związki zawodowe z obszaru nauki i szkolnictwa wyższego odnosiły się z dużą życzliwością do propozycji KSN. Przewodniczący Podkomisji poseł Andrzej Smirnow, powiedział, że rozstrzygnięcie w sprawie przedłożonego projektu będzie decyzją polityczną. Przedstawiciel KSN dzieląc ten pogląd zwrócił się do posłów, aby dyskusja i decyzje były ponad podziałami politycznymi.

Komisja na obrady plenarne Sejmu skierowała projekt uwzględniający propozycje KSN. W czasie drugiego czytania wszyscy posłowie prezentujący stanowiska klubów parlamentarnych poparli projekt ustawy. Stanowisko AWS przedstawiła poseł Joanna Fabisiak. Ze strony AWS w swoich wystąpieniach poparli projekt także: poseł Ewa Sikorska-Trela i poseł Jan Kulas. Sejm, głosując tak jednomyślnie, odniósł się do spraw szkolnictwa wyższego ponad podziałami politycznymi. Nawiązał w ten sposób do uprzednio podejmowanych dezyderatów.

Jak będą się kształtować wynagrodzenia pracowników szkół wyższych po przyjęciu ustawy? Szczegółowe decyzje będą zawarte w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego. Będzie to także przedmiotem rozmów ze związkami zawodowymi. Przeciętne wynagrodzenie miesięczne, poczynając od daty rozpoczynającej kolejny etap poprawy wynagrodzeń powinno się kształtować tak jak podano to w załączonej tablicy.

Podane kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia obejmują wszystkie składniki wynagrodzenia, w tym wysługę lat, nagrodę roczną (tzw. trzynastkę), dodatki funkcyjne, a także wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe. Ten poziom przeciętnych wynagrodzeń zostanie osiągnięty jeżeli uczelnia z własnych środków zwiększy kwotę na wynagrodzenia o 3,9 %. Możliwości poszczególnych uczelni mogą być tu zróżnicowane. Oddzielną grupę problemów będą miały te uczelnie, które mocno wykorzystały art. 106 i 116 dotychczasowej ustawy o szkolnictwie wyższym i w sposób trwały zaangażowały w wynagrodzenia środki pozabudżetowe.

Projekcja przeciętnych miesięcznych wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym w latach 2001 – 2003

Grupa stanowisk	od 1 stycznia 2001 r.		od 1 września 2001 r.		od 1 września 2002 r.		od 1 września 2003 r.	
	Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w zł.	% kwoty bazowej. (Odnies. do przec. wynagr. w G. N.)*	Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w zł.	% kwoty bazowej. (Odnies. do przec. wynagr. w G. N.)	Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w zł.	% kwoty bazowej. (Odnies. do przec. wynagr. w G. N.)	Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w zł.	% kwoty bazowej. (Odnies. do przec. wynagr. w G. N.)
Profesorów	4 245,80	264,80 (2,028)	4 719,30	294,30 (2,254)	5 501,80	343,10 (2,627)	6 282,70	391,80 (3,000)
Docentów, adiunktów i starszych wykładowców	2 351,00	146,60 (1,123)	2 775,90	173,10 (1,326)	3 481,30	217,10 (1,663)	4 188,50	261,20 (2,000)
Asystentów, wykładowców, lektorów i instruktorów	1 557,10	97,10 (0,744)	1 680,60	104,80 (0,803)	1 887,40	117,70 (0,901)	2 094,00	130,60 (1,000)
Pracowników nie będących naucz. arkad.	1 540,70	96,10 (0,736)	1 668,90	104,10 (0,797)	1 881,00	117,30 (0,898)	2 094,00	130,60 (1,000)
Przeciętnie w szkolnictwie Wyższym	2 017,10	125,80 (0,963)	2 254,60	140,60 (1,077)	2 648,60	165,20 (1,265)	3 042,90	189,80 (1,453)

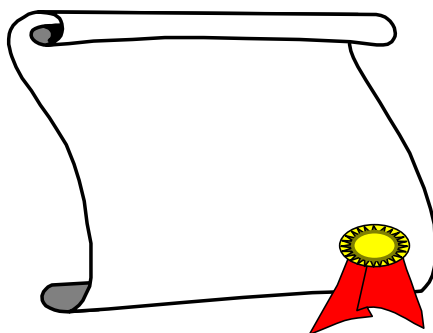
* Odniesienie do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

W ustawie wynagrodzenia są określone w procentach od kwoty bazowej ustalanej corocznie w budżecie państwa. (Za przyjęciem kwoty bazowej, a nie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce przemawiały względy formalne.) W 2001 r. kwota bazowa, do której odwołuje się ustawa, wynosi 1603,56 zł. Nie ma wprost bezpośredniej więzi pomiędzy kwotą bazową i przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce. Kwota bazowa jest corocznie waloryzowana o wskaźnik inflacji. Można przypuszczać, że przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w najbliższych latach będzie wzrastać nieco ponad inflację. Nie należy więc oczekiwać większego rozchwiania proporcji pomiędzy kwotą bazową i przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce narodowej. Zatem powinny zostać spełnione wyjściowe założenia określające relacje wynagrodzeń w szkołach wyższych do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce. Dodam, że konstrukcja ustawy pozwala na ewentualne realne zwiększenie wskaźników procentowych, określających przeciętne wynagrodzenia w szkołach wyższych, bez konieczności nowelizowania przyjętej ustawy. Wymaga to odpowiednich decyzji finansowych umocowanych w ustawie budżetowej.

Podana w tablicy projekcja przeciętnych miesięcznych wynagrodzeń od 1 września 2002 r. i od 1 września 2003 r. została odniesiona do tegorocznej wartości kwoty bazowej. Wartości te są więc odpowiednikiem wartości realnej wynagrodzeń wg cen 2001 roku. Nominalna wartość tych wynagrodzeń powinna być wyższa, wskutek zwiększenia wartości kwoty bazowej w latach 2002 i 2003.

Tym razem szczególnie ważnym będzie przyjęcie odpowiednich ustaleń w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i wypracowanie w uczelniach porozumień pomiędzy władzami uczelni i związkami zawodowymi, określających uczelniane zasady realizacji postanowień wynikających z ustawy i rozporządzenia. Przygotowanie przez Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” starannie przemyślanych propozycji, uwzględniających kilkuletnią perspektywę i sytuację uczelni powinno przyczynić się do dobrego ukształtowania ładu płacowego w uczelniach. **Uczelniane organizacje związkowe przystępując do negocjacji z władzami uczelni mogą mieć pełną satysfakcję, że środki na podwyżki, nie zapominając o roli Sejmu i Rządu, są wypracowane przez stronę związkową, przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”.**

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
/-/ Janusz Sobieszkański

USTAWA
z dnia 20 lipca 2001 r.
o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach
zawodowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Art. 1.

W ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385, z 1991 r. Nr 104, poz. 450, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, Nr 63, poz. 314, z 1994 r. Nr 1, poz. 3, Nr 43, poz. 163, Nr 105, poz. 509 i Nr 121, poz. 591, z 1996 r. Nr 5, poz. 34 i Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 96, poz. 590, Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 770 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 50, poz. 310, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115 i 1118 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1314) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 skreśla się ust. 5;

2) po art. 4 dodaje się art. 4a i 4b w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Nauczanie w uczelni odbywa się w ramach kierunków studiów, zgodnie z ustalonymi standardami nauczania.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw: zdrowia, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz transportu i gospodarki morskiej, określa, w drodze rozporządzenia:

1) warunki, jakie powinna spełniać uczelnia, aby utworzyć i prowadzić kierunek studiów na określonym poziomie kształcenia, uwzględniając w szczególności liczbę nauczycieli akademickich posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy, zaliczanych do minimum kadrowego - wraz z formą zatrudnienia, a także proporcje tych pracowników do liczby studentów na danym kierunku studiów,

2) nazwy kierunków studiów,

3) standardy nauczania dla poszczególnych kierunków studiów i poziomów kształcenia, uwzględniając sylwetkę absolwenta, ramowe treści nauczania dla poszczególnych przedmiotów, zarówno w grupie przedmiotów ogólnych, podstawowych, jak i kierunkowych,

4) standardy kształcenia nauczycieli, uwzględniając sylwetkę absolwenta, przedmioty kształcenia nauczycielskiego, wymiar praktyk oraz treści programowe i wymagane umiejętności,

5) szczegółowe warunki tworzenia filii lub wydziału zamiejscowego uczelni, uwzględniając obowiązek spełnienia przez tę jednostkę, odrębnie dla każdego kierunku studiów, wymagań co do jego utworzenia i prowadzenia na określonym poziomie kształcenia.

3. Senat uczelni, o której mowa w art. 12 ust. 1, po uzyskaniu zgody Państwowej Komisji Akredytacyjnej, może podjąć uchwałę o utworzeniu i prowadzeniu kierunku studiów innego niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

Art. 4b. 1. Uczelnia spełniająca warunki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 2 może uzyskać uprawnienie do prowadzenia studiów wyższych na określonym kierunku i poziomie kształcenia, na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego wydanej po uzyskaniu opinii Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

2. Uczelnia, o której mowa w art. 12 ust. 1, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 2, może utworzyć i prowadzić studia na określonym kierunku i poziomie kształcenia, bez uzyskania decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Uczelnia niezwłocznie zawiadamia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego o utracie warunków do prowadzenia studiów wyższych, w tym o zmianach w stanie zatrudnienia, wpływających na uprawnienie do prowadzenia studiów. Jeżeli w ciągu 6 miesięcy od ich utraty uczelnia nie spełni wymaganych warunków, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze decyzji, zawiesza uprawnienia uczelni do prowadzenia studiów wyższych na określonym kierunku i poziomie kształcenia.

4. W przypadku negatywnej oceny kształcenia dokonanej przez Państwową Komisję Akredytacyjną, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, uwzględniając w szczególności rodzaj i zakres stwierdzonych naruszeń, w drodze decyzji, cofa albo zawiesza uprawnienie do prowadzenia studiów wyższych na danym kierunku i poziomie kształcenia.

5. W okresie zawieszenia uprawnień uczelni do prowadzenia studiów wyższych na danym kierunku i poziomie kształcenia zostaje wstrzymana rekrutacja studentów na ten kierunek. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określa termin, nie dłuższy niż trzy lata, w którym uczelnia obowiązana jest spełnić warunki do przywrócenia zawieszonych uprawnień, szczegółowe zasady kontynuowania kształcenia przez studentów oraz przeprowadzania w tym okresie egzaminów dyplomowych.

6. Przywrócenie zawieszonych na podstawie ust. 4 uprawnień do prowadzenia studiów na określonym

kierunku i poziomie kształcenia następuje na zasadach i w trybie obowiązujących przy przyznawaniu uprawnień.”;

3) w art. 15 w ust. 1 wyrazy „Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego” zastępuje się wyrazami „Państwowej Komisji Akredytacyjnej”;

4) w art. 18 w ust. 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z uwzględnieniem zobowiązań założyciela w przypadku likwidacji uczelni.”;

5) skreśla się art. 19;

6) w art. 24 w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) dotacje na pomoc materialną dla studentów.”;

7) w tytule działu II skreśla się wyraz: „państwowymi”;

8) w art. 34 w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:

„8) utworzeniu lub zniesieniu kierunku studiów oraz o obsadzie kadrowej na prowadzonych kierunkach studiów,

9) utworzeniu filii lub wydziału zamiejscowego.”;

9) w dziale II po rozdziale 1 dodaje się rozdział 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a

Nadzór nad uczelniami niepaństwowymi.

Art. 34a. 1. Przepisy art. 31 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do uczelni niepaństwowych.

2. Jeżeli uczelnia niepaństwowa prowadzi działalność niezgodną z przepisami ustawy, statutem albo pozwoleniem, o którym mowa w art. 15 ust. 2, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wzywa do usunięcia tych niezgodności w oznaczonym terminie, a w razie ich nieusunięcia może zawiesić uprawnienia do prowadzenia studiów lub cofnąć pozwolenie, określając szczegółowe zasady kontynuowania kształcenia przez studentów oraz przeprowadzania egzaminów dyplomowych.

3. Jeżeli uczelnia niepaństwowa lub jej założyciel rażąco naruszają przepisy ustawy, statutu albo pozwolenie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego podejmuje decyzję o cofnięciu pozwolenia.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego ogłasza w wydawanym przez siebie dzienniku urzędowym obwieszczenia o utworzeniu lub likwidacji uczelni niepaństwowych, a także informacje o zawieszeniu lub cofnięciu uprawnień do prowadzenia studiów.”;

10) w dziale II :

a) w rozdziale 2 art. 35-37 otrzymują brzmienie:

„Art. 35. 1. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, zwana dalej „Radą”, jest wybieralnym organem przedstawicielskim szkolnictwa wyższego.

2. Rada współdziała z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego oraz innymi organami władzy publicznej w ustalaniu polityki edukacyjnej państwa w zakresie szkolnictwa wyższego, a w szczególności:

1) wyraża z własnej inicjatywy opinie i przedstawia wnioski we wszystkich sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego i nauki oraz może zwracać się w tych sprawach do organów władzy publicznej i uczelni, w tym o udzielenie wyjaśnień i informacji,

2) wyraża opinie w innych sprawach przedstawionych jej przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, inne organy władzy publicznej oraz Państwową Komisję Akredytacyjną,

3) opiniuje projekty aktów prawnych, w tym projekty ustaw o utworzeniu, przekształceniu, zniesieniu i zmianie nazwy uczelni, zawieranych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych dotyczących szkolnictwa wyższego i nauki, a także promocji nauki polskiej za granicą,

4) opiniuje projekt budżetu państwa w zakresie części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego oraz zasady przyznawania uczelniom dotacji z budżetu państwa,

5) opiniuje projekty statutów uczelni nadawanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego.

3. Opinie w sprawach, o których mowa w ust. 2 pkt 3-5, Rada wyraża w terminie nie dłuższym niż dwa miesiące od otrzymania projektu przedstawionego przez właściwy organ.

Art. 36. 1. Rada składa się z przedstawicieli:

1) nauczycieli akademickich posiadających tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego - w liczbie dwudziestu jeden,

2) nauczycieli akademickich posiadających stopień naukowy doktora - w liczbie sześciu,

3) studentów - w liczbie trzech.

2. Kadencja Rady trwa trzy lata i rozpoczyna się 1 stycznia.

3. Rada działa na posiedzeniach plenarnych oraz przez swoje organy. Organizację i tryb działania Rady oraz jej organy i ich kompetencje określa statut, uchwalony przez Radę na posiedzeniu plenarnym.

Art. 37. 1. Wyboru członków Rady, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1b i 2, dokonują elektorzy zgroma-

dzeni na ogólnopolskich spotkaniach wyborczych.

2. Elektorów wybiera się w proporcji jeden elektor na każdą grupę pięćdziesięciu nauczycieli akademickich posiadających tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, zatrudnionych w danej uczelni w pełnym wymiarze czasu pracy oraz jeden elektor na każdą grupę stu pięćdziesięciu pozostałych nauczycieli akademickich, zatrudnionych w danej uczelni w pełnym wymiarze czasu pracy.

3. Wyboru elektorów w grupie, o której mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, dokonują nauczyciele akademicy posiadający tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a w grupie, o której mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, nauczyciele akademicy posiadający stopień naukowy doktora.

4. W uczelniach artystycznych wyboru elektorów w grupach nauczycieli akademickich, o których mowa w ust. 2, dokonuje się odpowiednio w proporcji: jeden elektor na każdą grupę dwudziestu oraz na każdą grupę pięćdziesięciu nauczycieli akademickich.

5. Uczelnie, w których zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2 i 3 nie może być dokonany wybór żadnego elektora w danej grupie, tworzą wspólne okręgi wyborcze, zgodnie z regulaminem wyborczym, o którym mowa w ust. 9.

6. Bierne prawo wyborcze nie przysługuje nauczycielom akademickim pełniącym funkcje jednoosobowych organów uczelni oraz prorektora i prodziekana. Członkostwa w Radzie nie można łączyć z członkostwem w Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

7. Wyboru przedstawicieli studentów do Rady dokonuje, na rok, Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej, w trybie określonym w jego regulaminie.

8. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka Rady w trakcie jej kadencji, zwolniony mandat obejmuje osoba, która w wyborach uzyskała kolejną, największą liczbę głosów.

9. Sposób i tryb wyboru elektorów oraz członków Rady określa uchwalony przez nią regulamin wyborczy.”,

b) po art. 37 dodaje się wyrazy „Rozdział 3 Państwowa Komisja Akredytacyjna” oraz art. 38-43 otrzymują brzmienie:

„Art. 38. 1. Państwową Komisję Akredytacyjną, zwaną dalej „Komisją”, powołuje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.

2. Komisja przedstawia ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego opinie i wnioski dotyczące w szczególności:

1) utworzenia uczelni, przyznania uczelni uprawnienia do prowadzenia studiów wyższych na określonym kierunku i poziomie kształcenia oraz utworzenia przez uczelnię filii lub wydziału zamiejscowego,

2) dokonanej oceny kształcenia na danym kierunku, w tym kształcenia nauczycieli oraz przestrzegania warunków prowadzenia studiów wyższych.

3. W sprawach, o których mowa w ust. 2, Komisja może zwracać się do uczelni o udzielenie wyjaśnień i informacji oraz przeprowadzać wizytację uczelni.

4. Opinie w sprawach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, Komisja wyraża w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od otrzymania wniosku. W przypadku niewyrażenia opinii w tym terminie minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego podejmuje decyzję bez tej opinii. Oceny, o których mowa w ust 2 pkt 2, wraz z wynikającymi z nich wnioskami Komisja przedstawia w terminie miesiąca od ich dokonania.

5. Komisja może współpracować z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami, których przedmiotem działania jest ocena jakości kształcenia i akredytacja.

Art. 39. 1. Członków Komisji powołuje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego spośród kandydatów zgłoszonych przez Radę, senaty uczelni, stowarzyszenia naukowe, zawodowe, twórcze oraz organizacje pracodawców. Kandydatem uczelni może być nauczyciel akademicki posiadający co najmniej stopień naukowy doktora, zatrudniony w uczelni w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Komisja liczy nie mniej niż pięćdziesięciu i nie więcej niż siedemdziesięciu członków.

3. Kadencja Komisji trwa trzy lata i rozpoczyna się 1 stycznia.

4. Rektor, na wniosek członka Komisji, może zwolnić go całkowicie lub częściowo z obowiązku prowadzenia zajęć dydaktycznych.

Art. 40. 1. Komisja działa na posiedzeniach plenarnych oraz przez swoje organy.

2. Organami Komisji są:

1) przewodniczący, 2) sekretarz, 3) prezydium.

3. W skład prezydium wchodzi:

1) przewodniczący Komisji, 2) sekretarz, 3) przewodniczący zespołów.

4. W skład Komisji wchodzi zespoły kierunków studiów:

1) humanistycznych, 2) przyrodniczych, 3) matematyczno-fizyczno-chemicznych,

4) rolniczych, leśnych i weterynaryjnych, 5) medycznych, 6) wychowania fizycznego,

7) technicznych, 8) ekonomicznych, 9) społecznych i prawnych, 10) artystycznych.

5. W skład zespołu wchodzi co najmniej pięciu członków Komisji, będących przedstawicielami grupy kie-

runków studiów, w tym co najmniej trzech posiadających tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauki lub dyscyplinie naukowej związanej z danym kierunkiem studiów.

Art. 41. 1. Przewodniczącego Komisji oraz jej sekretarza powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.

2. Przewodniczący Komisji zwołuje posiedzenia plenarne Komisji, przewodniczy jej obradom, reprezentuje ją na zewnątrz oraz podpisuje uchwały Komisji.

3. Sekretarz zapewnia sprawne funkcjonowanie Komisji i wykonywanie przez nią zadań.

4. Przewodniczących zespołów wybierają ich członkowie spośród swego grona.

Art. 42. 1. Prezydium podejmuje uchwały w sprawach, o których mowa w art. 38 ust. 2.

2. Strona niezadowolona z uchwały prezydium podjętej w sprawach, o których mowa w art. 38 ust. 2, może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek kieruje się do Komisji w terminie czternastu dni od dnia doręczenia uchwały.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, rozpatrywany jest na wspólnym posiedzeniu zespołu i prezydium Komisji w terminie nie dłuższym niż trzydzieści dni od dnia otrzymania wniosku.

4. Organizację i tryb działania Komisji, szczegółowe kompetencje jej organów, tryb dokonywania ocen, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt

2, oraz sposób wyznaczania recenzentów określa statut uchwalony przez Komisję na posiedzeniu plenarnym.

Art. 43. 1. Środki finansowe niezbędne do funkcjonowania Rady i Komisji zapewniane są w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określa, w drodze rozporządzenia, sposób obsługi administracyjnej i finansowej prac Rady i Komisji, wysokość wynagrodzenia ich członków oraz warunki zwrotu kosztów podróży członkom Rady i Komisji i wyznaczanym przez nie recenzentom, uwzględniając w szczególności, że wysokość wynagrodzenia członków Rady i Komisji będzie ustalana w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, określonej na podstawie art. 117a ust. 1.”;

11) skreśla się art. 44 i 45;

12) w art. 47 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W skład senatu mogą także wchodzić przedstawiciele uczestników studiów doktoranckich wybrani na zasadach i w trybie określonych w statucie uczelni.”;

13) w art. 48 w ust. 2 skreśla się drugie zdanie;

14) w art. 50 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W skład rady wydziału mogą także wchodzić przedstawiciele uczestników studiów doktoranckich wybrani na zasadach i w trybie określonym w statucie uczelni.”;

15) w art. 64 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. W przypadku stwierdzenia, że uczelnia utworzyła zamiejscową jednostkę organizacyjną niezgodnie z przepisami ustawy, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze decyzji, nakazuje likwidację tej jednostki.”;

16) w art. 93 w ust. 2 w pkt 1 i 2 wyrazy „przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „przez lekarza prowadzącego badania okresowe lub kontrolne”;

17) w art. 94 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „przez lekarza orzecznika w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych” oraz wyrazy „badanie nauczyciela przez komisję lekarską” zastępuje się wyrazami „badanie nauczyciela przez lekarza”;

18) w art. 105 skreśla się ust. 2 i 7;

19) skreśla się art. 106;

20) w art. 108:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nauczycielowi akademickiemu przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych w ciągu roku. Tryb udzielania urlopów określa senat uczelni, z uwzględnieniem art. 163 Kodeksu pracy.”;

b) w ust. 6 skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „oraz, zgodnie z tymi zasadami, ekwiwalentu za okres niewykorzystanego urlopu.”;

21) skreśla się art. 116;

22) w dziale IV w rozdziale 6 dodaje się art. 117a w brzmieniu:

„Art. 117a. 1. Warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni państwowej, do czasu objęcia ich układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania, określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy ustalając w szczególności:

1) wysokość minimalnej i maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego w odniesieniu do poszcze-

gólnych stanowisk oraz wysokość i warunki przyznawania innych składników wynagrodzenia tak, aby wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w szkolnictwie wyższym, w poszczególnych grupach pracowników w relacji do kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej dla pracowników wymienionych w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 19, poz. 239) nie była niższa:

a) od dnia 1 września 2001 r.:

- w grupie stanowisk profesorów od	294,3%
- w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców od	173,1%
- w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów i instruktorów od	104,8%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2001 r.,	104,1%

b) od dnia 1 września 2002 r.

- w grupie stanowisk profesorów od	343,1%
- w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców od	217,1%
- w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów i instruktorów od	117,7%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2002 r.,	117,3%

c) od dnia 1 września 2003 r.

- w grupie stanowisk profesorów od	391,8%
- w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców od	261,2%
- w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów i instruktorów od	130,6%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2003 r.	130,6%

2) składniki wynagrodzenia, które wypłacane są nauczycielowi akademickiemu miesięcznie z góry z uwzględnieniem zasady, że prawo do wypłacanego z góry wynagrodzenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustał stosunek pracy, a nauczyciel akademicki zachowuje wypłacone za ten miesiąc wynagrodzenie,

3) wysokość i warunki ustalania wynagrodzenia za prowadzenie działalności, o której mowa w art. 100 ust.2,

4) wykaz podstawowych stanowisk pracy i wymagania kwalifikacyjne dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi.

2. Z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy lub regulaminu wynagradzania, do pracowników uczelni objętych układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagrodzenia nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Wynagrodzenie przysługujące rektorowi uczelni ustala właściwy minister.

4. Wynagrodzenia rektorów, prorektorów, dyrektorów administracyjnych i kwestorów są jawne i nie podlegają ochronie danych osobowych oraz tajemnicy handlowej.

5. Senat uczelni może przeznaczyć dodatkowe środki na zwiększenie wynagrodzeń, w tym także ponad wysokość ustaloną na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli uczelnia posiada na ten cel środki pochodzące z innych źródeł niż określone w art. 24 ust. 1 pkt 1, 1a i 2. Zasady podziału tych środków są ustalane z zachowaniem uprawnień związków zawodowych.”;

23) w art. 118 wyraz „inwalidzką” zastępuje się wyrazami „z tytułu niezdolności do pracy”;

24) w art. 119 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, okresy pracy i inne okresy uprawniające do nagrody jubileuszowej oraz zasady jej obliczania i wypłacania, uwzględniając w szczególności, że:

1) pracownikowi pozostającemu jednocześnie w więcej niż jednym stosunku pracy okresy uprawniające do nagrody ustala się odrębnie dla każdego stosunku pracy,

2) podstawę obliczenia nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu nabycia prawa do nagrody, a jeżeli dla pracownika jest to korzystniejsze, wynagrodzenie przysługujące mu w dniu jej wypłaty, przy czym uwzględnia się składniki wynagrodzenia i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczania ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy,

3) wypłata nagrody następuje niezwłocznie po nabyciu przez pracownika do niej prawa,

4) w przypadku rozwiązania stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy, jeżeli do nabycia prawa do nagrody brakuje mniej niż dwanaście miesięcy.”;

25) w art. 121 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownikowi uczelni przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach .”;

26) art. 135 otrzymuje brzmienie:

„Art. 135. Od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 129 ust. 1 pkt 2, służy stronom odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Do odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia Sądu Apelacyjnego nie służy kasacja.”;

27) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Art. 161. Do decyzji podjętych przez organ uczelni w indywidualnych sprawach studenckich, a także w sprawach nadzoru nad działalnością uczelnianych organizacji studenckich oraz samorządu studenckiego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego i przepisy o zaskarżaniu decyzji do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Decyzje wydawane przez rektora w pierwszej instancji są ostateczne.”;

28) w art. 171 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego odwoławczej komisji dyscyplinarnej dla studentów służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego, na zasadach i w trybie określonych w przepisach o Naczelnym Sądzie Administracyjnym.”;

29) skreśla się art. 172;

30) w art. 178¹ w ust. 2 wyrazy „Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej” zastępuje się wyrazami „ministrem właściwym do spraw pracy”;

31) użyty w ustawie w różnych przypadkach wyraz „zezwozenie” zastępuje się użytym w odpowiednich przypadkach wyrazem „pozwolenie”;

32) użyte w ustawie w różnych przypadkach wyrazy „Minister Edukacji Narodowej” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz.U. Nr 96, poz. 590, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1314):

1) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określa, w drodze rozporządzenia:

1) warunki, jakie powinna spełniać uczelnia zawodowa, aby utworzyć i prowadzić kierunek lub specjalność zawodową, uwzględniając w szczególności proporcje nauczycieli akademickich do liczby studentów,

2) wymagania kadrowe niezbędne do prowadzenia kierunku lub specjalności zawodowej, uwzględniając liczbę nauczycieli akademickich posiadających tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy, zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze decyzji administracyjnej, nadaje uczelni zawodowej uprawnienie do prowadzenia studiów wyższych na określonym kierunku lub specjalności zawodowej. Przy nadawaniu uprawnień stosuje się odpowiednio art. 4 b ustawy o szkolnictwie wyższym.”;

2) w art. 10:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Utworzenie, zniesienie i łączenie państwowej uczelni zawodowej następuje na wniosek:

1) ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego,

2) sejmiku województwa, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, zaopiniowany przez Państwową Komisję Akredytacyjną, powołaną na podstawie art. 38 ustawy o szkolnictwie wyższym.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2 a w brzmieniu:

„2a. Przepisy art. 38 ust. 2-4 ustawy o szkolnictwie wyższym stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 11:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niepaństwową uczelnię zawodową może założyć osoba fizyczna lub osoba prawna, zwana dalej „założycielem”, na podstawie pozwolenia udzielonego przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii Państwowej Komisji Akredytacyjnej.”;

b) w ust. 3 wyrazy „kierunki i (lub) specjalności zawodowe” zastępuje się wyrazami „ogólny kierunek działalności”;

4) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Niepaństwowa uczelnia zawodowa spełniająca warunki do prowadzenia studiów na poziomie magisterskim określonych w przepisach ustawy o szkolnictwie wyższym, może ubiegać się o przekształcenie w uczelnię działającą na podstawie ustawy o szkolnictwie wyższym.

2. Do przekształcenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 15 i 16 ustawy o szkolnictwie wyższym.”;

5) w art. 24 w ust. 3 skreśla się wyrazy „i Komisji Akredytacyjnej Wyższego Szkolnictwa Zawodowego”;

6) w art. 27:

a) w ust. 3 wyrazy „Komisji Akredytacyjnej Wyższego Szkolnictwa Zawodowego” zastępuje się wyrazami „Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli uczelnia niepaństwowa prowadzi działalność niezgodną z przepisami ustawy, statutem albo pozwoleniem, o którym mowa w art. 11 ust. 3, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wzywa do usunięcia tych niezgodności w oznaczonym terminie, a w razie ich nieusunięcia może, uwzględniając w szczególności rodzaj i zakres stwierdzonych naruszeń, zawiesić uprawnienia do prowadzenia studiów lub cofnąć pozwolenie, określając szczegółowe zasady kontynuowania kształcenia przez studentów oraz przeprowadzania egzaminów dyplomowych.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a, 4b i 4c w brzmieniu:

„4a. Jeżeli uczelnia niepaństwowa lub jej założyciel rażąco naruszają przepisy ustawy, statutu albo pozwolenie, o którym mowa w art. 11 ust. 3, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego podejmuje decyzję o cofnięciu pozwolenia.

4b. W przypadku stwierdzenia, że studia wyższe prowadzone są bez pozwolenia, o którym mowa w art. 11 ust. 3, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze decyzji, zakazuje ich prowadzenia. Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji stosuje się odpowiednio.

4c. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego ogłasza w wydawanym przez siebie dzienniku urzędowym obwieszczenia o utworzeniu lub likwidacji uczelni niepaństwowych, a także informacje o zawieszeniu lub cofnięciu uprawnień do prowadzenia studiów.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wniosek o przekazanie i cofnięcie uprawnień, o których mowa w ust. 5, wymaga opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.”;

7) skreśla się wyrazy „Dział III Komisja Akredytacyjna Wyższego Szkolnictwa Zawodowego” oraz art. 29 i 30;

8) w art. 35 w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) przedstawianie ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego kandydatów do Państwowej Komisji Akredytacyjnej.”;

9) w art. 44 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Uczelnia zawodowa może tworzyć zamiejscowe jednostki organizacyjne na zasadach i w trybie określonych w ustawie o szkolnictwie wyższym.”;

10) w art. 59 skreśla się ust. 3 i 4;

11) skreśla się art. 64;

12) w dziale IV w rozdziale 4 dodaje się art. 66a w brzmieniu:

„Art. 66a. 1. Warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w państwowej uczelni zawodowej, do czasu objęcia ich układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania, określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, ustalając w szczególności:

1) wysokość minimalnej i maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego w odniesieniu do poszczególnych stanowisk oraz wysokość i warunki przyznawania innych składników wynagrodzenia tak, aby wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w szkolnictwie wyższym, w poszczególnych grupach pracowników, w relacji do kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej dla pracowników wymienionych w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 19, poz. 239), nie była niższa:

a) od dnia 1 września 2001 r.:

- w grupie stanowisk profesorów od	294,3%
- w grupie stanowisk asystentów i wykładowców od	104,8%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2001 r.,	104,1%

b) od dnia 1 września 2002 r.

- w grupie stanowisk profesorów od	343,1%
- w grupie stanowisk asystentów i wykładowców od	117,7%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2002 r.,	117,3%

c) od dnia 1 września 2003 r.

- w grupie stanowisk profesorów od	391,8%
- w grupie stanowisk asystentów i wykładowców od	130,6%
- w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi od kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej na 2003 r.	130,6%

2) składniki wynagrodzenia, które wypłacane są miesięcznie z góry z uwzględnieniem zasady, że prawo do

wypłacanego z góry wynagrodzenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustał stosunek pracy, a nauczyciel akademicki zachowuje wypłacone za ten miesiąc wynagrodzenie,

3) wysokość i warunki ustalania wynagrodzenia za prowadzenie działalności, o której mowa w art. 100 ust. 2 ustawy o szkolnictwie wyższym,

4) wykaz podstawowych stanowisk pracy i wymagania kwalifikacyjne dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi.

2. Z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy lub regulaminu wynagradzania, do pracowników państwowej uczelni zawodowej objętych układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Wynagrodzenie przysługujące rektorowi ustala właściwy minister.

4. Wynagrodzenia rektorów, prorektorów, kanclerzy i kwestorów są jawne i nie podlegają ochronie danych osobowych oraz tajemnicy handlowej.

5. Senat państwowej uczelni zawodowej może przeznaczyć dodatkowe środki na zwiększenie wysokości wynagrodzeń, w tym także ponad wysokość ustaloną na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli uczelnia posiada na ten cel środki pochodzące z innych źródeł niż określone w art. 23 ust. 1 oraz ust. 1a. Zasady podziału tych środków są ustalane z zachowaniem uprawnień związków zawodowych.”;

13) w art. 67:

a) skreśla się pkt 3,

b) w pkt 5 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „oraz do dodatkowego wynagrodzenia rocznego na zasadach określonych w przepisach odrębnych.”;

14) w art. 91 skreśla się ust. 3;

15) użyty w ustawie w różnych przypadkach wyraz „zezwoleń” zastępuje się użytym w odpowiednich przypadkach wyrazem „pozwolenie”;

16) użyte w ustawie w różnych przypadkach wyrazy „Minister Edukacji Narodowej” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, Nr 70, poz. 774, Nr 72, poz. 801 i poz. 802 i Nr 106, poz. 1215, z 2000 r. Nr 2, poz. 26, Nr 9, poz. 118, Nr 19, poz. 238, Nr 56, poz. 678 i Nr 84, poz. 948 oraz z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 27, poz. 298) w art. 7 po pkt 9 dodaje się pkt 9a i 9b w brzmieniu:

„9a) studiów doktoranckich i aspirantury naukowej w wymiarze określonym w decyzji o ich utworzeniu,

9b) asystenckich studiów przygotowawczych,”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 19, poz. 239) w art. 9 w ust. 3 w pkt 3 wyrazy „art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 24 ust. 1 pkt 1, 1a i 2”.

Art. 5.

W ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306) w art. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) państwowych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną, które nie są jednocześnie podmiotami, o których mowa w pkt 8, 9 i 11, oraz nie są szkołami wyższymi,”.

Art. 6.

W ustawie z dnia 8 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o transporcie kolejowym i ustawy o usługach turystycznych oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy -

Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawy o działach administracji rządowej - w związku z dostosowaniem do prawa Unii Europejskiej (Dz.U. Nr 122, poz. 1314) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) art. 1 pkt 1 i pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 33a ust. 1, ust. 2 pkt 1, ust. 3-5 i art. 33b, które wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2001 r.,

2) art. 1 pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 33a ust. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 1 pkt 5, art. 3 pkt 2, 4-7, art. 7 i art. 10-13, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej,

3) art. 3 pkt 8 i 9, art. 4-6 i art. 8, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r.”.

Art. 7.

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Rada Główna Szkolnictwa Wyższego staje się Radą w rozumieniu przepisów tej ustawy, z tym że w okresie do dnia 31 grudnia 2002 r. zachowuje dotychczasowy skład.

2. Pierwszy skład Państwowej Komisji Akredytacyjnej zostanie powołany z dniem 1 stycznia 2002 r. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia powołania Komisji Rada wykonuje także czynności, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy.

3. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, organ przedstawicielski wyższego szkolnictwa artystycznego - Rada Wyższego Szkolnictwa Artystycznego wykonuje wyłącznie funkcje wynikające z ustawy z dnia 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych (Dz.U. Nr 65, poz. 386, z 1997 r. Nr 43, poz. 272 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268). Kadencja tej Rady upływa z dniem 31 grudnia 2002 r. Do czasu zakończenia kadencji środki finansowe na działalność Rady zapewnia minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Art. 8.

1. Do wniosków o utworzenie wyższych szkół niepaństwowych oraz do wniosków o utworzenie i prowadzenie kierunków studiów lub specjalności albo o pozwolenie na prowadzenie studiów magisterskich, złożonych na zasadach i w trybie określonych w ustawach zmienianych w art. 1 i 2 niniejszej ustawy, które uzyskały przed dniem wejścia w życie tej ustawy opinie odpowiednio Komisji Akredytacyjnej Wyższego Szkolnictwa Zawodowego lub Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do wniosków, o których mowa w ust. 1, złożonych i nierozpatrzonych odpowiednio przez Komisję Akredytacyjną Wyższego Szkolnictwa Zawodowego lub Radę Główną Szkolnictwa Wyższego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 lub w art. 2, z uwzględnieniem art. 7 ust. 2 niniejszej ustawy.

Art. 9.

1. Do spraw dyscyplinarnych nauczycieli akademickich i studentów, wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się dotychczasowe przepisy, chyba że przepisy tej ustawy są korzystniejsze dla obwinionego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Rewizje nadzwyczajne od prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych w sprawach dotyczących nauczycieli akademickich i studentów wniesione i nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podlegają rozpoznaniu.

3. Od orzeczeń, których dotyczyły rewizje nadzwyczajne, ukarany nauczyciel akademicki może wnieść odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a student - skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10.

1. W 2001 r. średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń pracowników państwowych szkół wyższych może być wyższy od wskaźnika ustalonego w ustawie budżetowej.

2. W latach 2002–2003 nie stosuje się art. 6 ust. 2 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 19, poz. 239), w odniesieniu do pracowników państwowych szkół wyższych. Podwyższenie wynagrodzeń następuje w terminach określonych w art. 117a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy, oraz w art. 66a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2 niniejszej ustawy.

3. W 2004 r. w odniesieniu do pracowników państwowych szkół wyższych podstawę waloryzacji wynagrodzeń wskaźnikiem, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, stanowi wynagrodzenie z roku 2003, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym bez zwiększeń, które mogą wynikać z przepisów wydanych na podstawie art. 9 ust. 3 pkt 1–4 wymienionej ustawy, powiększone o skutki podwyżki wynagrodzeń od dnia 1 września 2003 r.

Art. 11.

Właściwe organy szkoły wyższej w okresie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy uchwalą wymagane jej przepisami wewnętrzne akty normatywne.

Art. 12.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień przewidzianych w ustawach zmienianych w art. 1 i 2 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2002 r., pozostają w mocy przepisy dotychczasowych aktów wykonawczych, jeżeli nie są sprzeczne z ustawami zmienianymi w art. 1 i 2.

Art. 13.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 18 i 21 oraz art. 2 pkt 10 i 11, które wchodzi w życie z dniem 1 września 2001 r.,
- 2) art. 1 pkt 20 oraz art. 2 pkt 1-3, 5, 6 lit. a) i pkt 7, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

Sukces „Solidarności”

Znaczące podwyżki wynagrodzeń w uczelniach

o około 50% w ciągu 3 lat dla wszystkich pracowników publicznych szkół wyższych

Rozwojowi społecznemu i gospodarczemu sprzyjają właściwe proporcje między wynagrodzeniami poszczególnych grup pracowniczych. Niedocenianie tego czynnika powoduje zakłócenia w funkcjonowaniu Państwa. W tej sprawie Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” wielokrotnie zwracała się do Rządu.

Przebieg wydarzeń

1. Początek kolejnej kampanii Krajowej Sekcji Nauki na rzecz poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego można datować na rok 1999. Działania KSN doprowadzają do rozmów NSZZ „Solidarność” z Rządem. W dwóch zespołach roboczych zostają podpisane protokoły ustaleń: 25 czerwca w Zespole ds. nauki i 7 lipca 1999 r. w Zespole ds. szkolnictwa wyższego (protokoły te są przypomniane w „Wiadomościach KSN” nr 2/2001). W ustaleniach strona rządowa zaakceptowała relację wynagrodzeń 3:2:1:1 (profesorowie, adiunkci, asystenci, pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi) w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw.
2. KSN podejmuje prace nad własnym projektem ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”, jako reakcję na zły - w ocenie Sekcji - rządowy projekt ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”, nie uwzględniający istotnych praw pracowniczych. Projekt KSN powstały z datą 18.12.1999 r., przewiduje m.in. gwarancję zwiększonych co najmniej o 50% nakładów na szkolnictwo wyższe.
3. Przy poparciu Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” i po zaangażowaniu się posła Karola Łuźniaka, KSN-owski projekt ustawy jako projekt poselski, zostaje złożony w Sejmie, lecz długo nie może doczekać się postaci druku sejmowego.
4. Przedstawione przez Rząd w sierpniu 1999 r. propozycje kształtowania wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym w 2000 roku, w ogóle nie uwzględniają ustaleń przyjętych w zespołach roboczych. W czasie obrad Komisji Trójstronnej w obecności Wicepremiera Leszka Balcerowicza, Przewodniczący KSN występuje o respektowanie ustaleń.
5. Także projekt budżetu na 2000 rok rozmija się z deklaracjami o docenianiu roli nauki i szkolnictwa wyższego.
6. Pomimo starań KSN ani w czwartym kwartale 1999 roku ani w pierwszej połowie 2000 roku nie udaje się wznowić rozmów z Rządem.
7. Na początku sierpnia 2000 r. odbywa się spotkanie Prezydium KSN z nowym Ministrem Edukacji Narodowej. Ze względu na pogarszającą się sytuację szkolnictwa wyższego, KSN zwraca się o opracowanie ofensywnego harmonogramu poprawy sytuacji materialnej szkolnictwa wyższego, ze szczególnym uwzględnieniem poprawy wynagrodzeń. Kierownictwo MEN odnosi się akceptująco do tej propozycji. Jednak w czasie tego spotkania nie udaje się ustalić propozycji Rządu co do planowanego na 2001 r. budżetu państwa dla szkolnictwa wyższego.
8. Brak reakcji Rządu na postulaty KSN rozpoczęcia dyskusji m.in. nad pogarszającą się sytuacją szkolnictwa

wyższego i nauki, oraz napływające sygnały o planowanym bardzo skąpym budżecie państwa na rok 2001, doprowadza - na początku listopada 2000 r. - do sporu NSZZ „Solidarność” z Rządem.

9. Rezultatem sporu jest podjęcie rozmów ze Związkiem. W końcu listopada zostaje ustalone z Rządem, że w 2001 r. zostaną skierowane dodatkowe środki finansowe na poprawę wynagrodzeń pracowników nauki i szkolnictwa wyższego.
10. W projekcie budżetu na rok 2001, jednak brak realizacji uzgodnień. Sytuację jednostek pogarsza nieprzekazanie w 2000 r. zapowiadanych budżetem środków na naukę i edukację.
11. Wobec niezrealizowania ustaleń, około 18 stycznia 2001r. środowisko KSN NSZZ „S” w dobitny sposób wyraża protest przeciwko niedofinansowaniu szkolnictwa wyższego i nauki. Ten związkowy protest skierowany do Parlamentu i Rządu oraz osobiście do jego przedstawicieli został zauważony.
12. Następuje uzgodnienie, że Sejm w poprawce do budżetu przekaże ok. 180 mln. zł dla szkolnictwa wyższego. Dzięki wcześniejszemu – z listopada ub.r. - uzgodnieniu, środki te mają poprawić płace. Przyznane środki zostają umieszczone w rezerwie celowej budżetu.
13. Równocześnie uzgodniono, że zostanie przygotowana mała nowela ustawy o szkolnictwie wyższym, wprowadzająca trzyletni system poprawy wynagrodzeń, poczynając od 2001 roku, a projekt ustawy zostanie skierowany na szybką ścieżkę legislacyjną. (MEN rezygnuje z wniesienia do Sejmu całościowej ustawy).
14. Późno, bo dopiero w maju Rząd wnosi do Sejmu projekt noweli. Projekt nowelizacji ustawy jednak nie zadawała KSN, gdyż przeznaczają jedynie część dysponowanej kwoty na wynagrodzenia i pomijają w podwyżkach nienauczycieli (opinia Rady KSN umieszczona jest w „Wiadomościach KSN” nr 4/2001, nie zostaje uwzględniona przez MEN). Do Sejmu więc zostaje skierowana kolejna negatywna opinia oraz szczegółowa propozycja zmiany nowelizacji, opracowane przez Prezydium KSN (tekst w „Wiadomościach KSN” nr 6/2001).
15. Z udziałem przedstawicieli KSN, następują wyteżone prace Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży i Sejmowej Podkomisji nad poprawą projektu.
16. Sejm uchwała ustawę - w dużym zakresie zgodną z propozycjami Krajowej Sekcji Nauki - lecz pogarsza uzgodnienia Sejmowej Komisji, rozciągając reformę systemu wynagrodzeń na 24 miesiące.

Rezultat prac jest pomyślny, lecz osiągnięty długotrwałą pracą i ogromnym zaangażowaniem Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” w poprawę warunków płacowych środowiska akademickiego. Wszyscy uczestniczący w działaniach, mogą sobie pogratulować sukcesu, lecz szczególne gratulacje i podziękowania należą się Januszowi Sobieszkańskiemu - Przewodniczącemu KSN NSZZ „Solidarność” – kierującemu działaniami i głównemu negocjatorowi, mądrze oraz skutecznie prowadzącemu pertraktacje.

/-/ Wojciech Pillich

Stanowiska stron dotyczące nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym

Zagadnienie	Uchwała Sejmu	Stanowisko Sejmowej Komisji Edukacji Nauki i Młodzieży	Stanowisko KSN NSZZ „S”	Propozycje Rządu
Baza porównawcza poziomu wynagrodzeń	Średnie wynagrodzenie w gospodarce	Średnie wynagrodzenie w gospodarce	Średnie wynagrodzenie w sferze przedsiębiorstw	Średnie wynagrodzenie w gospodarce
Objęci podwyżką płac	Nauczyciele akademicy i ninauczyciele	Nauczyciele akademicy i ninauczyciele	Nauczyciele akademicy i ninauczyciele	Nauczyciele akademicy
Stosunek średnich wynagrodzeń między grupami pracowniczymi (nna : as : ad : prof)	1 : 1 : 2 : 3	1 : 1 : 2 : 3	1,25 : 1 : 2 : 3	1 : 1,5 : 2,7
Czasokres stopniowego dochodzenia do założonego poziomu płac	24 miesiące	16 miesięcy	16 miesięcy	24 miesiące
Początek reformy płac	1.09.2001r.	1.09.2001r.	1.09.2001r.	1.09.2001r.
Ustawowa gwarancja wzrostu wynagrodzeń	W grupach pracowniczych: profesorów, adiunktów, asystentów i ninauczycieli	W grupach pracowniczych: profesorów, adiunktów, asystentów i ninauczycieli	W grupach pracowniczych: profesorów, adiunktów, asystentów i ninauczycieli	Asystentów
Członkowie Komisji Akredytacyjnej	Ze stopniem naukowym	Ze stopniem naukowym	Ze stopniem naukowym	Z tytułem naukowym profesora lub stopniem nauk. dr hab.
Dodatkowe zatrudnienie mianowanego nauczyciela akademickiego	-	-	Ograniczenie bez kryteriów udzielania, sprzeczna z konstytucją	Zgoda rektora
Prawa do dodatków i wynagrodzenie za czas usprawiedliwionej nieobecności	Pozostawia dodatki stażowe i wynagrodzenie za czas usprawiedliwionej nieobecności	Pozostawia dodatki stażowe i wynagrodzenie za czas usprawiedliwionej nieobecności	Pozostawia dodatki stażowe i wynagrodzenie za czas usprawiedliwionej nieobecności	Likwiduje dodatki stażowe i wynagrodzenie za czas usprawiedliwionej nieobecności
Prawo do urlopu wypoczynkowego	36 dni roboczych	36 dni roboczych	36 dni roboczych	Brak propozycji (6 tygodni)
Uprawnienia uczestników studiów doktoranckich	Uprawnienia emerytalne i rentowe	Uprawnienia emerytalne i rentowe	Uprawnienia emerytalne i rentowe	Brak propozycji
Podleganie „Ustawie kominowej” przez pracowników uczelni	Utrzymanie podlegania pod ustawę i jawność dodatkowych wynagrodzeń	Utrzymanie podlegania pod ustawę i jawność dodatkowych wynagrodzeń	Utrzymanie podlegania pod ustawę i jawność dodatkowych wynagrodzeń	Wyłączenie kierowników szkół

/-/ Wojciech Pillich

Poniżej zamieszczamy tekst wystąpienia Przewodniczącego Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Janusza Sobieszkańskiego na posiedzeniu Komisji Sejmowej Edukacji Nauki i Młodzieży, w dniu 23 maja

2001 r., w czasie odbywającego się pierwszego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższym szkolnictwie zawodowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw. (Red.)

**Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
Janusz Sobieszczański**

Warszawa, 23 maja 2001 r.

Nie ukrywam, że uważamy za ogromną stratę, że w tej kadencji parlamentu nie udało się rozważyć, przedyskutować i przyjąć nowego prawa o szkolnictwie wyższym. Musimy teraz na to spojrzeć realistycznie. Szansę, aby uporać się z tak rozległą problematyką, są prawie zerowe albo ich już wcale nie ma. Racjonalne jest więc poparcie małej nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym. Procedura rozpatrzenia tej noweli powinna być jednak starannie przemyślana. Uważam, że byłoby niewłaściwie, żeby zgłoszone projekty, a przynajmniej projekt poselski zgłoszony przez „Solidarność”, został wycofany w ogóle z Parlamentu. On powinien tu pozostać. Natomiast trzeba przyjąć procedurę, która pozwoli rozważyć w trybie pilnym propozycję zgłoszoną przez rząd. Sądzę też, że do generalnej debaty nad nowym prawem o szkolnictwie wyższym powinno się przystąpić możliwie jak najszybciej.

W tej sytuacji odnieśliśmy się z pewną przychylnością do projektu małej nowelizacji, licząc na to, że może małymi krokami poprawimy chociaż niektóre elementy obecnego systemu szkolnictwa wyższego.

Spośród wielu pilnych spraw niewątpliwie za szczególnie ważne uważamy dwie kwestie. Po pierwsze, za taką uważamy sprawę jakości kształcenia. Po drugie, jest to sprawa stworzenia systemu innego, lepszego wynagradzania pracowników szkół wyższych w Polsce. Propozycje rozwiązań w zakresie tej pierwszej kwestii oceniamy pozytywnie, chociaż można dyskutować o pewnych szczegółach.

W odniesieniu do drugiej kwestii - stworzenia nowego systemu wynagradzania w okresie trzy- czy czteroletnim, tak jak to jest zapisane w projekcie - nasza ocena nie może być pozytywna, jest wyraźnie negatywna. Jakie są tego powody? Otóż - po pierwsze - od wielu lat w środowisku nie tylko akademickim postulowana jest relacja 3-2-1, gdzie 3 to średnie wynagrodzenie profesora, 2 - adiunkta, a 1 - asystenta i nienauczycieli. Od tej propozycji znam tylko dwa odstępstwa. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego proponowała nieco wyższy współczynnik dla profesorów mianowicie 3,5, a z kolei Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” od pewnego czasu proponowała wyższy współczynnik dla pracowników nie będących nauczycielami - w wysokości 1,25. Dodam, że jest to odnoszone do przeciętnego wynagrodzenia w sektorze gospodarstw, a więc jest to kwota nieco wyższa niż średnia płaca w gospodarce. Te relacje były podawane w różnych dokumentach, także w dokumentach Ministerstwa Edukacji Narodowej, a również były wielokrotnie prezentowane w parlamencie. Dlaczego teraz tworzy się nowy byt? Jeżeli mówimy poważnie, to odnośmy się do tego, co jest wartościowe, a relacja (3:2:1) jest sprawdzona i akceptowana także poza granicami.

W pierwszej, marcowej wersji projektu rządowego terminy wprowadzenia poszczególnych etapów zmiany systemu wynagrodzeń były następujące: pierwszy etap od 1 września 2001 r., drugi etap od 1 stycznia 2002 r., trzeci etap od 1 stycznia 2003 r. W propozycji, która teraz została skierowana do parlamentu, nastąpiło niesłychane spowolnienie tego procesu, bo drugi i trzeci etap zaczynają się od 1 września kolejnych lat. W ten sposób i tak zaniżony poziom docelowy w rzeczywistości będzie osiągnięty dopiero w 2004 roku.

Uważamy, że niepotrzebnym zabiegiem jest objęcie tym systemem tylko środowiska akademickiego. W bardzo wielu uczelniach pracownicy nieakademiccy są tak silnie związani z samym procesem dydaktycznym i badawczym, że takie dzielenie środowiska uczelnianego jest nie tylko nie najlepsze z punktu widzenia atmosfery w tym środowisku, ale nie uwzględnia ogromnej roli tych pracowników.

Jest jeszcze kwestia wysokości kwoty, jaka ma być przeznaczona na wprowadzenie wzrostu wynagrodzeń począwszy od września br. To jest sprawa zadziwiająca dlatego, że wielokrotnie prowadzono w tej sprawie rozmowy z rządem przy udziale przedstawicieli wielu resortów. Podczas tych rozmów jasno deklarowano, że na uruchomienie tego systemu w tym roku ma być przeznaczona kwota 170 mln zł. Tymczasem, pomimo przyjętych ustaleń, w propozycji, która trafiła do parlamentu, mowa jest o kwocie 130 mln zł.

Chciałbym także zwrócić uwagę na to, czego nie ma w projekcie ustawy. W projekcie zapisem ustawowym jest zagwarantowana kwota na podwyższenie płac tylko dla asystentów. W odniesieniu do pozostałych grup pracowniczych są pewne projekcje, ale zapisane tylko w uzasadnieniu. To oznacza jednoznacznie, że zapowiedź podwyżek dla pozostałych nauczycieli akademickich nie ma żadnej mocy wiążącej od strony prawnej, czyli sytuacja pozostałych grup pracowniczych jest niejasna.

Nie ma żadnych gwarancji globalnych, jeżeli chodzi o środki finansowe na realizację podwyżek wynagrodzeń. Można sobie wyobrazić taki scenariusz, że stworzymy system wzrostu płac i pan minister na mocy rozporządzenia podwyższa te stawki np. dwukrotnie, a w roku następnym środki budżetowe przeznaczone na wynagrodzenia pozostają na poziomie tegorocznym. Skutek tego byłby oczywisty: trzeba byłoby zwolnić połowę pracowników. To są, naszym zdaniem, bardzo poważne mankamenty i trzeba by było spróbować to naprawić.

Jeżeli chodzi o inne kwestie, np. w odniesieniu do Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, mogę tylko powtórzyć, że w opracowaniu „Prawo o szkolnictwie wyższym” Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, które stało się podstawą projektu poselskiego, nie przewidywano ustawowego umocowania KRASP.

Niezbędne są ograniczenia wieloletowości, ale będą pewne kontrowersyjne zapisy, które są proponowane w tej kwestii w projekcie ustawy. Pan minister twierdzi wprawdzie, że od strony formalnej i legislacyjnej nie budzi to zastrzeżeń, jednak jest tu pewna niejasność i dowolność określenia warunków udzielania zgody na dodatkowe prace.

Dla nas pewnym zaskoczeniem było to, że tylko w pierwszej wersji próbowano zrobić jeden krok do przodu w kierunku ułatwienia i wyjaśnienia sprawy doktorantów i asystentów odbywających studia przygotowawcze. Chodziło o zaliczenie okresu tych studiów do czasu tzw. nieskładkowego. W obecnej wersji tego rozwiązania nie ma. Będziemy proponowali, aby powrócić do tego rozwiązania przy okazji tej noweli ustawy.

Uważamy, że przy formułowaniu zapisów o Akademickiej Komisji Akredytacyjnej można wykazać większe zaufanie do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i do senatów uczelni, a nie wyznaczać z góry, z jakiego grona mają być zgłaszane osoby do tej Komisji.

Będziemy proponowali coś, czego - mam nadzieję - ani rząd, ani parlament nie uzna za niewłaściwe, a mianowicie uporządkowanie spraw urlopowych. Proponujemy, aby tak jak w Polskiej Akademii Nauk i w jednostkach badawczo-rozwojowych wprowadzić ogólnie stosowaną już zasadę 36 dni roboczych.

To, o czym mówiłem, było próbą krótkiego przedstawienia treści dość obszernego dokumentu, który złożyłem na ręce Pani Przewodniczącej w imieniu Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, i bardzo liczę na jego rozważenie. Są tam propozycje, które pozwoliłyby na uniknięcie tych - naszym zdaniem - poważnych mankamentów.

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
/-/ Janusz Sobieszkański

Uchwała
Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
wyrażająca najwyższe uznanie i podziękowanie osobom wspierającym działania KSN
w sprawie warunków pracy i poprawy sytuacji materialnej pracowników
nauki i szkolnictwa wyższego

Warszawa, 7 lipca 2001 r.

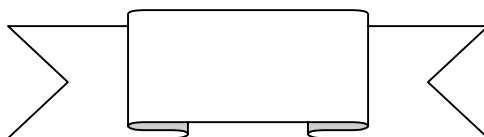
Parlament w uchwalonej w lipcu 2001 r. ustawie o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw zaaprobował większość propozycji Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. Po wielu latach żenujących wynagrodzeń za wykonywaną przez nich pracę, pracownicy szkolnictwa wyższego uzyskują perspektywę istotnej poprawy sytuacji materialnej. Zostało to osiągnięte dzięki zgodnemu działaniu środowiska akademickiego, Parlamentu, Rządu, związków zawodowych, oraz dzięki zaangażowaniu wielu osób. W szczególności Rada Krajowej Sekcji Nauki wyraża najwyższe uznanie i podziękowanie:

- Prezydium Komisji Krajowej i Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” za zdecydowane wsparcie podejmowanych przez KSN działań, w szczególności kol. Zbigniewowi Kruszyńskiemu i Stefanowi Kubowiczowi.
- Posłom i posłankom Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży, w szczególności Andrzejowi Smirnowi za decydujący udział w wypracowaniu przyjętej przez Sejm noweli ustawy, a także posłankom Joannie Fabisiak i Ewie Sikorskiej -Treli.
- Posłom wspierającym projekt ustawy podczas plenarnej debaty parlamentarnej, w szczególności posłowi Janowi Kulasowi.
- Posłowi Kazimierzowi Janiakowi za ważne wsparcie delegacji NSZZ „Solidarność” w toczącym się sporze z Rządem, w szczególności w sprawie dodatkowych środków finansowych dla szkolnictwa wyższego w budżecie państwa na rok 2001.
- Posłowi Mirosławowi Sekule za poparcie w sprawie dodatkowych środków finansowych dla szkolnictwa wyższego w budżecie państwa na rok 2001.

Rada Krajowej Sekcji Nauki wyraża także swoje najwyższe uznanie i podziękowanie:

- Posłowi Karolowi Łuźniakowi za odważne i sprawne działanie w sprawie wprowadzenia do Sejmu projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”.
- Posłance Ewie Tomaszewskiej za wielokrotne wspieranie KSN w działaniach na rzecz środowiska pracowników nauki i szkolnictwa wyższego, w tym przy pracach nad ustawą o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
/-/ Janusz Sobieszkański

SPÓR Z RZĄDEM

W dniu 5 lipca 2001 r. odbyła się w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej kolejna tura rozmów w ramach trwającego sporu NSZZ „Solidarność” z Rządem. Głównymi tematami negocjacji było opracowanie harmonogramu poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego oraz powiązanie nauki z gospodarką. Strona rządowa nie przedstawiła konkretnych informacji co do finansowania badań naukowych w 2002 r. i w latach następnych. Sekretarz Stanu Krzysztof Frąckowiak uważa, że 15 procentowy wzrost nakładów na naukę jest prognozą optymistyczną. Przewiduje, że środki z tytułu zwiększenia nakładów zostałyby w przeważającej części przeznaczone na zwiększenie wynagrodzeń. W odniesieniu do szkolnictwa wyższego nastąpił znaczny postęp w wyniku przyjęcia przez Parlament ustawy wprowadzającej trzyletni system

poprawy wynagrodzeń. Nie sprecyzowano jednak na jakim poziomie będą się kształtować łączne środki finansowe, w 2002 r. i w latach następnych, na realizację zadań szkolnictwa wyższego.

Nie przedstawiono także nowych propozycji w sprawie stworzenia mechanizmów tworzących więzi pomiędzy gospodarką i badaniami naukowymi i pracami wdrożeniowymi. Strona rządowa nie zajęła stanowiska wobec propozycji uprzednio zgłoszonych przez NSZZ „Solidarność”. Poniżej zamieszczamy Komunikat z tego spotkania. (Red.)

KOMUNIKAT
ze spotkania w dniu 5 lipca 2001 r.
w ramach sporu NSZZ „Solidarność” z Rządem dotyczącego nauki i szkolnictwa wyższego

Tematem rozmów był:

- I. Harmonogram poprawy sytuacji materialnej nauki i szkolnictwa wyższego.
- II. Powiązanie badań naukowych z szeroko rozumianą gospodarką.

Ad. I.

1. Strony z satysfakcją stwierdziły, że negocjacje prowadzone w ramach sporu, doprowadziły do uchwalenia ustawy wprowadzającej trzyletni system poprawy wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego.
2. Strona związkowa wyraziła dezaprobatę z powodu niedotrzymania analogicznego zobowiązania, podpisanego przez wicepremiera Longina Komołowskiego w dniu 29 listopada 2000 r., w którym deklarowano także dodatkowe środki finansowe na zwiększenie wynagrodzeń pracowników nauki w 2001 r. W tej sytuacji oczekuje się od Rządu przedstawienia harmonogramu finansowania nauki obejmującego rok 2002 i lata następne, uwzględniającego w projekcie budżetu roku 2002 zaległe zobowiązanie. Strona związkowa zwraca się także o przedstawienie projekcji całościowego finansowania zadań szkolnictwa wyższego w najbliższych latach.
3. Strona rządowa:
  - przekazała wstępny projekt „Założeń polityki naukowej i naukowo-technicznej państwa na lata 2001 – 2010”,
  - zobowiązała się do przekazania projektu „Raportu o stanie nauki w Polsce”,
  - zobowiązała się do przekazania projektu rozporządzenia do ustawy o Komitecie Badań Naukowych,
  - poinformowała o propozycji 15% realnego wzrostu nakładów budżetowych na naukę w 2002 roku,
  - poinformowała o wstępnych propozycjach dotyczących budżetu szkolnictwa wyższego na 2002 rok.
4. Strona związkowa uznała informacje przedstawione przez Rząd jako niezadowalające. Trudna sytuacja w obszarze badań naukowych, w Polskiej Akademii Nauk, w jednostkach badawczo-rozwojowych i w szkołach wyższych, prowadzi do redukcji programów badawczych, a nawet do likwidacji zespołów badawczych i całych placówek naukowych. W tej sytuacji uznaje się za niezbędne skierowanie odpowiednio większych środków na te zadania, wynoszących co najmniej 0,6 % PKB poczynając od roku 2002 - pomimo trudności finansowych państwa.

Ad. II.

5. Strona rządowa poinformowała o rozwiązaniach prawno-organizacyjnych i ekonomicznych dotyczących współpracy nauki z gospodarką.
6. Strona związkowa uważa, że niewystarczające powiązanie nauki z gospodarką - mimo pewnego postępu w tym zakresie – nadal jest bardzo ważnym niedostatkiem polityki naukowej i gospodarczej w Polsce. Oczekuje się odniesienia strony rządowej do propozycji zgłoszonych przez Związek.

Ustalenia:

- Ustalono, że w trybie roboczym będzie prowadzona:
  - dyskusja nad przekazanym projektem założeń polityki naukowej i naukowo-technicznej państwa a także nad propozycją nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe na rok 2002 i lata następne,
  - dyskusja nad przedstawioną przez KBN polityką dotyczącą finansowania wieloletnich programów badawczych dla Państwowych Instytutów Badawczych,
  - dalsza dyskusja nad wzmocnieniem instrumentów polityki innowacyjnej w szczególności nad projektem podatku rozwojowego; KBN przedłoży informację o wynikach rozmów z MF nt. projektu tego podatku.
- Ministerstwo Edukacji Narodowej przedstawi szacunek kosztów przeznaczanych na utworzenie jednego miejsca na studiach w porównaniu do świadczeń przypadających bezrobotnemu.
- Ponadto Minister Pracy zwróci się do Ministra Skarbu o informację w zakresie realizacji Pakietu naukowo-badawczego przy prywatyzacji majątku narodowego (protokół ustaleń z rozmów rządu Rzeczypospolitej Polski i NSZZ „Solidarność” z dnia 25 czerwca 1999 r.)

Strony planują, że na kolejnym spotkaniu nastąpi konkretyzacja uzgodnień w sprawach wnoszonych przez Związek.

Za stronę związkową: /-/ Zbigniew Kruszyński, /-/ Bogdan Szozda, /-/ Janusz Sobieszczański

Za stronę rządową: Minister Pracy i Polityki Społecznej z up. Szef Gabinetu Politycznego /-/ dr Michał Boni,
Sekretarz Stanu /-/ dr Jan Krzysztof Frąckowiak

Uczelnie Medyczne znajdują się w bardzo trudnej sytuacji materialnej. Większość uczelni medycznych otrzymała tegoroczną dotację na działalność dydaktyczną i na pomoc materialną dla studentów na poziomie niższym niż w roku ubiegłym. Występują więc problemy z realizacją regulacji wynagrodzeń należnych od 1 stycznia 2001 r.

Na poprzednim posiedzeniu Rady KSN, w dniu 2 czerwca, został powołany zespół do zajęcia się tą sprawą i do podjęcia rozmów z Ministerstwem Zdrowia. Pierwsze spotkanie z kierownictwem Ministerstwa Zdrowia odbyło się 26 czerwca br. Zamieszczamy dokument zawierający ustalenia z tego spotkania, a także dokumenty

nadesłane do KSN przez organizacje zakładowe uczelni medycznych w Warszawie. Zamieszczamy ustalenia i odpowiednie dokumenty. (Red.)

***

USTALENIA
ze spotkania w Ministerstwie Zdrowia
dnia 26 czerwca 2001 r.
na temat sytuacji finansowej i płac w Akademiach Medycznych

Spotkanie odbyło się z inicjatywy NSZZ „Solidarność”.

W spotkaniu udział wzięli, ze strony Ministerstwa Zdrowia:

Andrzej Ryś, Podsekretarz Stanu,

Halina Jabłońska, Dyrektor Departamentu Budżetu, Finansów i Inwestycji,

Karen Ziemecka, Asystent podsekretarza Stanu.

Ze strony NSZZ „Solidarność”:

Jerzy Żurak, przewodniczący Delegacji, członek Prezydium Rady KSN NSZZ „Solidarność”,

Julian Srebrny, ekspert ds. płac sfery budżetowej Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,

Mirosława Kaszkowiak, członek Rady KSN NSZZ „Solidarność”, Akademia Medyczna w Poznaniu,

Krzysztof Wiktorowicz, Wiceprzewodniczący Komisji Koordynacyjnej Akademii Medycznych,

Andrzej Kotyński, Wiceprzewodniczący Uczelnianej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność”, Akademia Medyczna w Łodzi, członek Rady KSN,

Ireneusz Pieszyński, Przewodniczący Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność” Akademii Medycznej w Łodzi

Jolanta Siemińska, Przewodnicząca Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Akademia Medyczna w Warszawie.

Po wstępnym przedstawieniu problemów dotyczących tematu spotkania, strona związkowa stwierdziła, że sytuacja budżetu Ministerstwa Zdrowia w dziale szkolnictwo wyższe jest zła i nie gwarantuje ustawowego wzrostu wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego w roku 2001 zgodnie z ustawowymi zapisami. Przedstawiciele Ministerstwa Zdrowia stwierdzili, że cała kwota zapisana w budżecie Ministerstwa na szkolnictwo wyższe, zostaje przekazana uczelniom.

Strony ustaliły:

1. Ministerstwo Zdrowia przekaze Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” pełną dokumentację przedstawiającą sytuację finansową działu szkolnictwo wyższe w budżecie Ministerstwa Zdrowia, oraz dokumenty dotyczące sposobu podziału pieniędzy na uczelnie.

2. Ministerstwo Zdrowia przekaze również informację dotyczącą założeń do budżetu na rok 2002.

3. Ministerstwo Zdrowia wystąpi do Rektorów Akademii Medycznych z prośbą o przekazanie informacji o realizacji wzrostu wynagrodzeń z wyrównaniem od 1 stycznia 2001.

4. Strona związkowa uważa za konieczne konsultowanie ze związkami zawodowymi projektów algorytmów dotyczących podziału środków na działalność dydaktyczną uczelni w kolejnych latach.

5. Ministerstwo Zdrowia będzie współpracowało także ze stroną związkową w celu stworzenia materiałów określających jednolity sposób liczenia kosztów na Akademii Medyczne.

6. Na wniosek strony związkowej, Ministerstwo Zdrowia zobowiązuje się do przestrzegania uprawnień związkowych wynikających z odpowiednich ustaw. W związku z powyższym, wszelkie materiały stanowiące uzgodnienia na poziomie Komisji Trójstronnej i Ministra Edukacji Narodowej, będą regularnie przekazywane uczelniom medycznym,

7. Strony ustaliły, że koniecznym jest prowadzenie cyklicznych negocjacji w powyższych sprawach, nie rzadziej niż dwa razy w roku (kwiecień, listopad).

8. Ministerstwo Zdrowia podejmie działania mające na celu uporządkowanie finansowania kształcenia w zawodach medycznych, przeniesionego z poziomu pomaturalnego na poziom szkoły wyższej (licencjat).

9. Biorąc pod uwagę obecną sytuację, ustalono, że następne spotkanie odbędzie się w drugiej połowie lipca br.

Podsekretarz Stanu
/-/ Andrzej Ryś

Ze strony NSZZ „Solidarność” - /-/ Andrzej Kotyński

***

**K.Z. NSZZ „Solidarność”
przy Akademii Medycznej w Warszawie
ul. Żwirki i Wigury, 02-091 Warszawa**

Warszawa, 2001.05.24

**Jego Magnificencja Prof. dr hab. Janusz Piekarczyk
Rektor Akademii Medycznej w Warszawie**

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” nr 885 przy Akademii Medycznej w Warszawie po zaproponowaniu przez Władze Uczelni podwyżki na poziomie wyjściowym 5%, co przekłada się na realny wzrost około 4%, zapowiada wejście w spór zbiorowy z pracodawcą.

Ustawa Budżetowa gwarantuje wzrost wynagrodzeń w Szkolnictwie Wyższym o 7,6%. Nawet ten gwarantowany wzrost jest poniżej poziomu zeszłorocznej inflacji. Kilkuletnie niedoszacowanie corocznych podwyżek w stosunku do rocznych inflacji spowodowało poważny spadek realnych dochodów społeczności akademickiej. Przypominamy grudniowy protest pracowników naszej uczelni dotyczący bardzo trudnej już wówczas ich sytuacji finansowej.

Uczelnia nasza w ostatnich latach podjęła cały szereg działań wychodzących naprzeciw potrzebom związanym ze zbliżającym się wejściem Polski do Unii Europejskiej poprzez tworzenie nowych wydziałów i oddziałów. Zwiększyło to w wyraźny sposób liczbę studiującej młodzieży, co przy niezmienionej liczbie etatów, pociągnęło za sobą znaczne zwiększenie obowiązków pracowniczych.

Domagamy się od Władz Uczelni zrealizowania ustawowej podwyżki, przy jednoczesnym doprowadzeniu do przekazania przez Ministerstwo Zdrowia pełnej dotacji, zgodnej z Ustawą Budżetową.

Jesteśmy gotowi wesprzeć Władze Uczelni w staraniach o uzyskanie należnych nam pieniędzy. Uważamy za niedopuszczalną sytuację, że Ministerstwo Zdrowia, zamiast w uzgodnieniach międzyresortowych zapewnić przepływ środków finansowych w ślad za przejęciem obowiązków kształcenia młodzieży na poziomie licencjatów w zawodach medycznych, zmniejszyło dotację w stosunku do zeszłorocznej o ponad 2,3 mln. zł.

Przewodnicząca Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność” A.M.
/-/ dr Jolanta Siemińska

***

**K.Z. NSZZ „Solidarność”
przy Akademii Medycznej w Warszawie
ul. Żwirki i Wigury, 02-091 Warszawa**

Warszawa, 2001.06.08.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność

Komisja Zakładowa nr 885 Związku Zawodowego Solidarność przy Akademii Medycznej w Warszawie informuje, że dnia 04.06.2001 roku Senat Akademii Medycznej w Warszawie na wniosek naszej Komisji podjął Uchwałę o przeprowadzeniu tegorocznej podwyżki zgodnie z Ustawą Budżetową w wysokości 7,6%.

V-ce Przewodniczący
Komisji Zakładowej NSZZ „S” A.M.
/-/ Ireneusz Rudnicki

Komunikat ze spotkania w Ministerstwie Gospodarki Warszawa, dnia 27. 06. 2001 r.

W dniu 27 czerwca 2001 roku z inicjatywy Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” odbyło się spotkanie w Ministerstwie Gospodarki dotyczące oceny bieżącej sytuacji w jednostkach badawczo-rozwojowych. W spotkaniu uczestniczyli:

Wojciech J. Katner – V-ce Minister Gospodarki
Stanisław Soja - Z-ca Dyrektora Departamentu d.s. Jednostek Badawczo Rozwojowych i Współpracy Naukowej
Wojciech Wodziński – Naczelnik Wydziału
Janusz Sobieszczański – Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Jerzy Dudek – V-ce Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” d.s. JBR

Spotkanie przebiegało zgodnie z przedstawioną propozycją przez KSN.

1. Powiązanie nauki z gospodarką w świetle planowanych rozmów w ramach sporu z rządem zaplanowanych na dzień 5 lipca 2001 roku

Przewodniczący Janusz Sobieszczański przedstawił w skrócie problemy, które zostaną poruszone w trakcie rozmów. Wyraził nadzieję, że strona rządowa będzie dobrze przygotowana do rozmów i przedstawi propozycje konkretnych rozwiązań w sprawie finansowania nauki w latach następnych, wykorzystania jednostek badawczo-rozwojowych jako zaplecza dla gospodarki oraz w sprawie systemowych rozwiązań tworzących powiązania pomiędzy nauką i gospodarką. Oczekuje się odniesienia do konkretnych propozycji wnoszonych przez KSN.

Minister Wojciech Katner poinformował, że w dniu 29 czerwca odbędzie się spotkanie Międzyresortowego Zespołu na którym przedstawi oczekiwania KSN i być może zapadną ustalenia, które zostaną przedstawione na spotkaniu dotyczącym sporu. Obiecał również wsparcie w negocjacjach w ramach sporu.

2. Strategia Ministerstwa Gospodarki w stosunku do zaplecza badawczo-rozwojowego na następne lata.

Na pytanie w jaki sposób i jakie środki zostaną rozdysponowane na realizację programów wieloletnich minister W. Katner wyraził opinię, że nie będą to dodatkowe pieniądze, tylko przeniesione z działu nauka pomniejszające tym samym pulę Komitetu Badań Naukowych. Minister wyraził również zaniepokojenie, że w obecnej sytuacji budżetu możliwe jest w tym roku obciążenie środków budżetowych na naukę. (wymienia się kwotę 250 mln. zł)

Przedstawiciele ministerstwa przedstawili przygotowaną pisemną informację w sprawie strategii Ministerstwa Gospodarki w stosunku do nadzorowanych jednostek badawczo-rozwojowych – RESTRUKTURYZACJA (załącznik 1) oraz dotyczącą programów wieloletnich (załącznik 2)

3. Współpraca Ministerstwa Gospodarki z Komitetem Badań Naukowych

KSN zwróciła uwagę na niskie efekty współpracy Resortu z Komitetem Badań Naukowych przejawiające się m.in. nie uwzględnieniem uwag dotyczących „Zasad parametrycznej oceny jednostek naukowych”. KBN nie odpowiedział na pismo w tej sprawie. W związku z licznymi wypowiedziami i ukazującymi się w prasie nieprzychylnymi artykułami o zapleczu badawczo-rozwojowym KSN apeluje o propagowanie i rzetelną ocenę działalności JBR.

Materiał dotyczący realizacji programów zamawianych przedstawiony przez resort w formie pisemnej przedstawia załącznik 3. W sprawie „Zasad oceny parametrycznej jednostek badawczo-rozwojowych” Ministerstwo Gospodarki i Krajowa Sekcja Nauki wyraża zbieżny pogląd, że kryteria nie preferują działalności badawczo-rozwojowej. W załączniku 4 stanowiło resortu.

KSN ponownie zwróciła się w sprawie negocjowania (ustanowienia) pakietów badawczych przy restrukturyzacji branż jako elementu wspierającego polskie zaplecze naukowo badawcze. Stanowisko Resortu przedstawiono w załączniku 5.

4. Sprawy interwencyjne

Przedstawiciele KSN przedstawili swój punkt widzenia na propozycje Ministerstwa w sprawie likwidacji i łączenia jednostek badawczo-rozwojowych.

Zwrócili uwagę, że bez wnikliwej analizy likwidacja jednostek będących zapleczem badawczym może doprowadzić do likwidacji niektórych gałęzi gospodarki, nawet o dużych tradycjach, takich jak „Len Polski”. Minister zapewnił, że działalność Centralnego Ośrodka Badawczo – Rozwojowego Przetwórstwa Lnu w Żyrardowie będzie kontynuowana w Instytucie Włókien Naturalnych w Poznaniu.

KSN przedstawiła swoje odmienne stanowisko w sprawie łączenia Instytutu Wzornictwa Przemysłowego z Instytutem Koniunktur i Cen Handlu Zagranicznego, na co minister stwierdził, że powołał Komisję ds. analizy i oceny możliwości oraz warunków połączenia i dopiero w wyniku jej pracy zostanie podjęta ostateczna decyzja czy dojdzie do połączenia.

W sprawie połączenia Instytutu Celulozowo Papierniczego z Instytutem Włókien Chemicznych, a w efekcie postanowienia o likwidacji ICP Krajowa Sekcja Nauki poprosiła o wyjaśnienie na jakiej podstawie dyrektor ICP wystąpił o likwidację jednostki bez zasięgnięcia opinii Rady Naukowej. Dlaczego zakupił za kwotę 1 350 tys. zł. bez przetargu i wyceny biegłego od IWCH budynek w świetle mającego nastąpić połączenia. Dlaczego ministerstwo nie odpowiedziało na Uchwałę Rady Naukowej ICP w sprawie votum nieufności dla Dyrektora. Minister poinformował, że o sprzedaży budynku nie wie i polecił swoim pracownikom przygotować w tej sprawie informacje.

Na wniosek KSN minister wyraził zgodę na spotkanie z przedstawicielami Ośrodka Badawczo-Rozwojowego ORGMASZ w sprawie aktualnie panującej sytuacji w tej jednostce.

KSN zwróciła się o ponowne rozpatrzenie interpretacji pisma do Dyrektorów jednostek badawczo-rozwojowych w sprawie określenia wynagrodzenia zastępców dyrektorów i głównych księgowych jako jednoskładnikowego wynagrodzenia

miesięcznego na co minister wyraził zgodę i obiecał ponowne rozpatrzenie sprawy. KSN uważa, że właściwa jest interpretacja Komisji Interwencji KSN.

Przedstawiciele KSN postulowali, aby Postanowienia Ministra Gospodarki w sprawie likwidacji, łączenia jednostek wysyłane do dyrektorów zawierały zapis o konieczności poinformowania rad naukowych i związków zawodowych, aby one decydowały o delegowaniu swojego przedstawiciela do komisji a nie było to w gestii dyrektora

KSN wyraziła swoją opinię w sprawie powoływania dyrektorów jednostek stojąc na stanowisku, że dyrektor powinien być mianowany na podstawie wyniku postępowania konkursowego.

Komunikat opracował:
/-/ Jerzy Dudek

***

Załącznik 1

Warszawa dnia 26.06.2001r.

Informacja dotycząca strategii Ministerstwa Gospodarki w stosunku do nadzorowanych jednostek badawczo-rozwojowych – RESTRUKTURYZACJA

Na dzień rozpoczęcia kadencji obecnego rządu Minister Gospodarki był organem sprawującym nadzór na podstawie ustawy z dnia 25 lipca 1985r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. z 2001r. nr 33, poz. 388) dla 123 jednostek badawczo-rozwojowych tj. ponad połowy jednostek badawczo-rozwojowych istniejących w kraju. W celu usprawnienia działań wynikających z nadzoru został powołany w strukturach Ministerstwa odrębny Departament Jednostek Badawczo-Rozwojowych i Współpracy Naukowej.

Po przeprowadzeniu szeregu analiz ekonomiczno-finansowych stwierdzono, iż w celu dostosowania do wymogów obecnego rynku, nadzorowana grupa jednostek wymaga głębokich zmian organizacyjno-strukturalnych. Do dnia dzisiejszego, w wyniku złej sytuacji finansowej :

- 5 jednostek badawczo-rozwojowych zostało zlikwidowanych,
- 3 jednostki badawczo-rozwojowych są w trakcie likwidacji,
- 4 jednostki są przygotowywane do likwidacji (końcowa faza uzgodnień międzyresortowych rozporządzeń likwidacyjnych),
- w stosunku do 1 jednostki została wszczęta, wymagana prawem, procedura przygotowawcza do likwidacji.

W stosunku do 2 jednostek badawczo-rozwojowych po przeprowadzeniu procedur przygotowawczych i w wyniku poprawy ich stanu finansowego odstąpiono od zamiaru likwidacji. Podjęto natomiast w stosunku do tych jednostek działania zmierzające do ich połączenia z innymi jednostkami badawczo-rozwojowymi.

Łącznie postanowieniami Ministra Gospodarki powołano 10 Komisji mających opracować warunki połączenia 27 jednostek badawczo-rozwojowych w 10 grupach. W wyniku tych połączeń i dalszych wewnętrznych reorganizacji organizacyjno-kadrowych, powstałoby 10 dużych, prężnych i silnych ekonomicznie jednostek, które mogłyby sprostać nowym wymaganiom i wyzwaniom związanym z planowanym przystąpieniem do Unii Europejskiej.

W roku następnym planowana jest likwidacja z przyczyn ekonomicznych, następnych ok. 9 jednostek badawczo-rozwojowych.

Nowelizacja ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych, która weszła w życie 28 lutego 2001r. oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych otworzyła ścieżki prawne umożliwiające komercjalizację i prywatyzację jednostek badawczo-rozwojowych. W związku z tym w następnych latach planowane jest prowadzenie procedur prywatyzacyjnych jednostek badawczo-rozwojowych. Aktualnie analizowany jest pierwszy wniosek jednostki o prywatyzację bezpośrednią.

***

Załącznik 2

Programy wieloletnie

Decyzją Rady Ministrów od roku 2000 realizowany jest zgłaszany przez Ministra Gospodarki program wieloletni „Rozwój niebieskiej optoelektroniki”.

W roku 2001 Minister Gospodarki zgłosił do Ministra Nauki, Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych i Międzyresortowego Zespołu do spraw reformy jednostek badawczo-rozwojowych propozycję 34 programów wieloletnich, wynikających z potrzeb społeczno-gospodarczych. Zgłoszone programy są aktualnie analizowane w Zespołach Komitetu Badań Naukowych.

Jednym z punktów proponowanego porządku posiedzenia Międzyresortowego Zespołu ds. reformy jednostek badawczo-rozwojowych w dniu 29.06.2001 r. jest omówienie wstępnej oceny przez Zespoły KBN nadesłanych przez jednostki badawczo-rozwojowe programów wieloletnich.

„Wykaz programów wieloletnich” przekazano do Komitetu Badań Naukowych w miesiącu marcu 2001 r.

***

Załącznik 3

Współpraca z Komitetem Badań Naukowych

Realizacja programów zamawianych

W resorcie gospodarki realizowanych było 67 projektów celowych zamawianych w tym 20 realizowanych aktualnie.

Główne problemy występujące w realizacji projektów celowych zamawianych :

1. bardzo mały udział przedstawicieli reprezentujących sferę gospodarki w Zespołach KBN w których dokonywana jest ocena zasadności ustanawiania poszczególnych projektów,
2. rygorystyczne stanowisko KBN (uznanie MG jako bogatego resortu) i wymaganie 20% udziału w finansowaniu prac b+r zgłaszanego projektu,
3. konieczność zagwarantowania w budżecie MG środków na dofinansowanie projektów celowych zamawianych. Środki na dany projekt muszą być zarezerwowane w budżecie MG z około rocznym wyprzedzeniem w stosunku do decyzji o ustanowienie projektu przez KBN.

***

Załącznik 4

Ocena parametryczna jednostek badawczo-rozwojowych

W związku z wprowadzaniem przez KBN nowym projektem oceny parametrycznej jednostek naukowo-badawczych MG zgłaszało bardzo dużo zastrzeżeń i uwag zarówno do Ministra Nauki jak i w postaci interwencji do Prezesa Rady Ministrów. Przyjęte przez KBN zasady oceny parametrycznej w niewielkim stopniu odbiegają od dotychczas obowiązujących, które wzbudziły tyle kontrowersji w środowisku JBR.

W dalszym ciągu:

- dyskryminowane są badania o charakterze aplikacyjnym,
- faworyzowane jest kryterium związane z listą filadelfijską w stosunku do nowych wdrożeń, patentów ,
- dyskryminowane są prace związane z modernizacją i rozwojem gospodarki.

***

Załącznik 5

Pakiety badawcze przy restrukturyzacji branż

Sprawa ustanowienia pakietów badawczych była już niejednokrotnie podnoszona przez wiele autorytetów i środowisk w tym również przez pana Ministra jako Prezesa NIK. Sprawa ta była również podnoszona w 1999 roku przez Pana J. Sobieszczańskiego Przewodniczącego Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. Na ten temat prowadzone były rozmowy w 1999 roku prof. A. Wiszniewskiego Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych z Ministrem Skarbu Państwa.

Departament Jednostek Badawczo-Rozwojowych i Współpracy Naukowej uważa, że potrzeba negocjowania pakietu naukowo-badawczego, jako elementu wspierającego polskie zaplecze naukowo badawcze jest słuszna, wymaga jednak pogłębionej analizy.

Sprawa pakietów badawczych odżywa zawsze przy dyskusjach nad procesami prywatyzacji polskiej gospodarki. Naszym zdaniem na wstępnym etapie prywatyzacji naszej gospodarki można było połączyć w sposób bezpośredni (przedsiębiorstwo prywatyzowane - jednostki badawczo-rozwojowe pracujące na jego rzecz).

Na obecnym etapie procesu prywatyzacji wydaje się bardziej słuszna droga utworzenia będącego w gestii ministra gospodarki specjalnego funduszu powiązanego z pakietem naukowo-badawczym.

Fundusz ten powinien być wykorzystywany (np. w postaci niskoprocentowych kredytów) do propagowania naszych opracowań naukowo-badawczych w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw. Jest to szczególnie ważne ze względu na proces transformacji zarówno sektora nauki jak i sektora gospodarki.

Do Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wpłynęły projekty rozporządzeń i postanowienia Ministra Gospodarki w sprawie przekształceń, w tym i likwidacji:

- Centrum Badań i Promocji Biznesu „EKORNO w Łodzi,
- Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przetwórstwa Lnu w Żyrardowie,
- Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Ziemnych i Transportowych w Stalowej Woli,
- Instytutu Celulozowo-Papierniczego w Łodzi,
- Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Obrabiarek i Urządzeń Specjalnych w Poznaniu,

Poniżej przedstawiamy pismo do Prof. Wojciecha J.Katnera – V-ce Ministra Gospodarki.

(Red.)

**Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
ul. Waryńskiego 12, A 221; 00-631 Warszawa**

Kraków, 29.06.2001 r.

Szanowny Pan Prof. Wojciech J.Katner

**V-ce Minister Gospodarki
Pl. Trzech Krzyży, 00-529 Warszawa**

Dotyczy: Rozporządzeń w sprawie likwidacji jednostek badawczo-rozwojowych

W związku z przedstawionymi projektami rozporządzeń Ministra Gospodarki w sprawie likwidacji Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przetwórstwa Lnu w Żyrardowie, Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Ziemnych i Transportowych w Stalowej Woli oraz Centrum Badań i Promocji Biznesu „EKORNO” w Łodzi Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” wyraża zaniepokojenie takim sposobem prowadzenia restrukturyzacji w jednostkach badawczo-rozwojowych.

Prowadzona restrukturyzacja poprzez likwidację jednostek prowadzi do rozpadu zespołów badawczych i zwiększenia bezrobocia. KSN uważa, że zła sytuacja finansowa wielu jednostek badawczo-rozwojowych jest odzwierciedleniem stanu gospodarki. Naszym zdaniem przed podjęciem działań wiązanych z likwidacją zagrożonych jednostek należy w nich wprowadzać programy naprawcze oraz umożliwiać inne formy restrukturyzacji np. prywatyzację lub włączenie do innej jednostki lub podmiotu gospodarczego. Nasze zaniepokojenie, że powstaną białe plamy w obszarze badań naukowych, należy rozciągnąć szerzej także na stan i samodzielność polskiej gospodarki.

Jednocześnie informujemy, że nie posiadamy szczegółowej wiedzy o zapleczu badawczo-rozwojowym i podejmowanych działaniach na rzecz poprawy kondycji jednostek proponowanych do likwidacji, jak również jednostki te nie zwróciły się do KSN o prowadzenie działań mediacyjnych, nie jesteśmy więc w stanie bardziej szczegółowo ustosunkować się do propozycji Ministra Gospodarki.

Z wyrazami szacunku

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki JBR /-/ Jerzy Dudek
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” /-/ Janusz Sobieszcański

***

**Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach,
24-100 Puławy, ul. Czartoryskich 8**

Puławy, 17 lipca 2001 r.

APEL

W związku z tragiczną powodzią w Gdańsku, Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” w IUNG Puławy postanowiła przekazać kwotę 1000 zł. (słownie: jeden tysiąc) na pomoc ofiarom tego kataklizmu. Jednocześnie apelujemy do innych Komisji Zakładowych naszego związku o udzielenie pomocy poszkodowanym przez powódź.

Zgodnie z dewizą naszej organizacji związkowej bądźmy SOLIDARNI z tymi, których dotknęło nieszczęście.

**Przewodniczący Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność” w IUNG
/-/ mgr Andrzej Perzyński**

***

**„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: Maria Wesolowska, Janusz Sobieszcański, Krzysztof Schmidt-Szałowski
opracowanie techniczne: Elżbieta Smorczevska
Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA
tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 660 98 78, kom. 0 603 123 438
e-mail: wesolowska@delta.SGGW.waw.pl ,
KSN@interia.pl
<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>**